

NEJČTENĚJŠÍ
FRANCOUZSKÝ
AUTOR
KRIMI

FRANCK
THILLIEZ

ATOMKA

Nebezpečná hra se smrtí
Mezinárodní bestseller od autora *Syndrom E* a *Smrtící DNA*

Atomka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Franck Thilliez
Atomka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**FRANCK
THILLIEZ**

ATOMKA

Nebezpečná hra se smrtí
Mezinárodní bestseller od autora *Syndrom E* a *Smrtící DNA*

*Proč je mnohem těžší umřít,
tedy přejít ze života do smrti,
než se narodit, to znamená přejít
od smrti k životu?*

Jules RENARD

PROLOG

Tam, před dvaceti šesti lety

[B]ylo krásné žít v tomto městě ve východní Evropě, v němž byl podzim tak mírný. Pozdě v noci přistoupili Pjotr a Marusja Jermakovovi k oknu, aby jim ten úžasný pohled neunikl. Asi o tři kilometry dál pohlcovaly nebe modré, oranžové a rudé barvy. Sousedí, kteří na sebe volali z balkonů, se shodli: Je to nádherná podívaná!

Následující den sice bylo v ulicích trochu rušněji, ale polonahé děti si zase hrály v parku vedle velkého ruského kola a autodromu. Venkované prodávali na tržišti zeleninu a ženy si povídaly, přestože jim nad hlavami létaly helikoptéry a zdálky se ozývalo ječení sirén. Tam za horizontem se stalo něco vážného, ale i když o tom spolu lidé mluvili, stejně se o to nějak zvlášt nezajímali. Copak jim neřekli, že město je stejně bezpečné jako Rudé náměstí? A pak, hoří přece jenom továrna, o níž ani nevěděli, co vlastně vyrábí, a o které se nemluví ani v rádiu, ani se o ní nepíše v *Pravdě*. Není se čeho bát.

O pět dní později využil Andrej Michajlov chaosu, do něhož sovětské impérium upadlo, a vnikl do ultra zabezpečené budovy, nacházející se dvanáct kilometrů od místa neštěstí a sto deset kilometrů od Kyjeva. Okolí lemoval spálený les, ale po ohni tu nebylo

už ani památky. Kmeny a větve měly rezavou barvu a listí vypadalo, jako by uschlo během zlomku vteřiny. Podobalo se křídílům motýlů spálených na slunci. Andrej ve vzduchu cítil zápach, ale nedokázal ho identifikovat. V ústech měl karamelovou chuť, jako kdyby mu potáhl patro nějaký neviditelný příkrov. Podíval se na přístroj, který držel v ruce. Ručička zůstala zablokovaná na maximu. Nevěděl přesně, kolik času mu ještě zbývá, ale čestné slovo chemika, musí jednat co nejrychleji.

Od té úžasné noci žádný vědec do té zabezpečené budovy oficiálně nevstročil. Dokumenty a protokoly zůstaly na místě za opancéřovanými dveřmi a hradbou strážných, připravených položit život za stranu v případě, že by někdo chtěl proniknout dovnitř. Andrej měl přístup do většiny zabezpečených měst a citlivých míst v SSSR, v nichž se prováděly důležité výzkumy. Proto získal povolení pro vstup i do těch nejprísneji střežených pater, ležících sedm metrů pod zemí. Potkal osm strážných – samozřejmě že byli určeni na jedno použití a každou hodinu je střídali, dva z nich už krváceli z nosu – a prošel kolem nich pod záminkou, že má potvrzení od samotného Gorbačova. Zhluboka se nadechl, než vstoupil do místnosti, v níž se potají shromáždili nejlepší biologové, genetikové a fyzikové z celého SSSR a kde docházelo k nejrůznějším pokusům, na nichž se všichni podíleli.

O patnáct minut později vyšel ven. Odnášel si s sebou rukopis z počátku dvacátého století, protokoly a podivné zvíře plovoucí v malé průhledné nádobě. Když si chtěl jeden z vojáků telefonicky ověřit, jestli Andrej může vynášet z TcheTor-3 takové věci, vědec neměl jinou možnost než ho uhodit do hlavy obuškem. Brzy se kvůli tomu, co drží v ruce, stane nejhledanějším mužem KGB. Cíl nutno zlikvidovat, stůj co stůj.

Sedl za volant a rychle vyrazil po cestě zabezpečené zátarasu a vojenskými hlídkami. Byl to zločin nechávat tady ty ubohé muže, i když se po hodině střídali. Andrej měl chuť na ně zavolat,

ať utečou a spěchají do nemocnice, ale ovládl se a bez problémů dojel na hlavní silnici.

Na jihu požár ještě pořád nezlikvidovali. Možná to bude trvat dny a týdny, než se jim to podaří. Armády helikoptér svrhávaly do plamenů tuny olovených tyčí. Nebe kolem mělo barvu starých hořících novin. U poničených budov přecházely sem a tam podivné stíny vybavené lopatami a směšně malými holemi. Hlupáci, jejichž rodiny jednou dostanou diplom s nápisem „Statečně položil život za SSSR“.

Andrej sebou trhl, když něco narazilo do předního skla. Pak znovu. Z nebe padali mrtví špačkové a pokrývali okolí. Andrej pustil stěrače a zamířil k Pripjati, kterou musel projet, pokud se chtěl dostat na Západ.

Viděl, když město stavěli. Krásné rezidenční čtvrti, jízdárna a autodrom pro děti. Dnes se podobalo noční můře. Obyvatele před třemi dny evakovali do Moskvy tisícovkou autobusů, které sem přijely z Minsku, Gomelu a Mogileva. Po ulicích se pohybovaly brigády lovců v maskách, kteří odchyťovali psy a kočky – majitelům zakázali brát je s sebou, protože jejich srst snadno zachycovala částice poletující vzduchem. Vojáci kropili suché střechy domů a kartáči čistili fasády, další rozrývali zahrady a vyhrabávali co nejhlubší půdu. *Boj proti neviditelnému, tolik zbytečné práce*, pomyslel si Andrej. Na dveřích se střídaly nápisy v azbuce vyryté do dřeva: „Promiňte“, „Rodina Bandajevských“, „Vrátíme se“, „To je náš jediný majetek, neničit“. Andrej si vůbec neuměl představit, jaké peklo museli prožívat tihle lidé, kteří už měli za sebou okupaci a stalinské čistky. Co se s nimi stane, když jim vezmou to, co pro ně bylo nejdražší? Nevrátí se za pět dní, jak jim naslibovali.

Do svých domovů se nevrátí nikdy.

Při výjezdu z města spatřil Andrej tažné zvíře zabalené do kožené příkrývky, jako by ho mohla ochránit od jedu šířícího se vzduchem. Ohnutá stařena, také zabalená v kůži, kráčela za ním. Zřejmě se během evakuace někde schovala. Bez léků a lékařského ošetření bude za několik týdnů mrtvá.

Křečovitě sevřel ruce na volantu a stěračem očistil přední sklo, na němž se zachytilo ptačí peří. První den po explozi ho sem poslali proti jeho vůli stejně jako všechny renomované chemiky a fyziky. Přinutili je létat helikoptérou nad místem neštěstí a hledat řešení. Během letu se všechny fotografické přístroje porouchaly a z polaroidů vycházely černé fotky. Když se dostali k epicentru, Andreje překvapilo, že už neslyší ani vrčení listů helikoptéry, jako by najednou ohluchl. V tom okamžiku pochopil, že ten den vymazal z existence tisíce životů a pro Sovětský svaz znamenal nenahraditelnou ztrátu. Od tohoto okamžiku už nic nebude jako dřív.

Zastavil u krajnice a schoval dokumenty včetně rukopisu do kufru, v němž bylo jen minimum zavazadel. Zrak mu padl na hákový kříž vytištěný na obálce knihy. Rukopis měl za sebou dlouhou historii. Ukradli ho nacisté, po pádu Třetí říše se dostal do rukou Rudé armády a potom ho ukryli na hranicích s Ukrajinou v místě, kde by ho nikdy nikdo nehledal. A dnes zase cestuje do neznáma. Malé zvířátko plovoucí ve vodě strčil Andrej do přihrádky na rukavice. Tento organismus sám o sobě představoval tajemství, které lidstvo odjakživa toužilo rozluštit.

Andrej se zachvěl, než znovu nastartoval. Pojede na západ, co nejdál to půjde. Bude se muset skrývat, ilegálně překračovat hranice a riskovat život. Ale ta oběť za to stála. Na opačné straně evropského kontinentu existovala země, o níž často slýchal, kde začne nový život a kde za obrovské peníze prodá výzkumy, jejichž dokumentaci rukopis obsahoval.

Ta země se jmenovala Francie.

Po více než sedmi stech kilometrech, které ujel na jeden zátah, si Andrej dopřál přestávku, zapálil si cigaretu a rozhodl se znovu zapnout Geigerův počítač. Báł se toho a několik hodin to odmítal udělat. V přístroji to začalo cvakat. Vědec věděl, co ho od této chvíle čeká. Ručička oběhla celou stupnici, a když přiložil přístroj k hrudi, narazila na maximum.

Radioaktivita neprochází vodou a olovem, ale skoro vším ostatním. Andrej se nadýchal radioaktivního jódového prachu 131, stroncia 90, cesia 137, polonia 210...

Měl v sobě atom.

Už nebyl člověk, ale jaderný reaktor, který taky jednou vybuchne...

l.

ŽIVOT

1.

V současnosti

„[T]ak mi řekněte nějakou dobrou zprávu, doktore.“

Hodiny ukazovaly sotva osm hodin ráno. Sharko byl první pacient. Doktor Ramblaix za komisařem zavřel dveře a vyběhl ho, aby se posadil.

Ordinace byla sterilní, funkční a anonymní.

„Bohužel se obávám, že k žádnému zlepšení nedošlo. Dodržoval jste léčbu, kterou jsem vám minulý měsíc předepsal?“

Sharko si promasíroval spánky, den nezačínal moc dobře.

„Můj odpadkový koš je plný prázdných ampulek a krabiček od léků. Nechal jsem si několikrát vzít krev, moji ubohou ošetřovatelku přepadl nějaký puberták nedaleko mého domu a všechno jí ukradl. Tři stehy a výsledek nula.“

Protože lékař vůbec nereagoval, Sharko pokračoval: „Řídil jsem se přesně vašimi radami. Dokonce i co se týče těch naprogramovaných zpráv. A vy se mě teď ptáte, jestli jsem se léčil?“

Ramblaix listoval v papírech, které měl položené na stole. S odpovědí si dal načas. Byl zvyklý na destabilizované muže i ženy nej-různějšího věku.

„Váš třetí spermioqram potvrzuje vážnou asthenospermii. Za současného stavu vám slabá mobilita vašich spermií neumožňuje počít dítě. Ale nic není ztraceno, podaří se nám to.“

„Kdy? A jak?“

„V minulosti už jste dítě měl. Krevní testy ani nejrůznější analýzy nevykazují žádnou infekci ani zvětšení testikulárních žil a ani žádnou imunitní anomálii. Je vám pětáctýřicet, ale z reprodukčního hlediska máte na svůj věk odpovídající síly. Léčba vám nezabírá. Nenašel jsem žádný fyziologický důvod pro lenost vašich spermií. Možná budeme muset zvážit psychoterapii.“

Sharko seděl na židli a byl extrémně napjatý. To zasrané slovo *psychoterapie* se neustále vracelo a lepilo se mu na kůži, i pokud šlo o analýzu lenochů neschopných vylézt až na vrchol. Lékař pokračoval: „Stres, přepracovanost, spousta hlubokých ran nebo probdělých nocí, to všechno ovlivňuje hormony a rovnováhu organismu. Nějaká psychologická blokáce je příčinou u více než jednoho případu z pěti. Neumíte si představit, kolika párům se poté, co podstoupily oplodnění *in vitro* nebo požádaly o adopci, podařilo otěhotnět.“

Lékař se snažil Sharka přimět k hovoru, ale jako by mluvil do zdi. Přelétl očima papíry a pak zaměřil svůj pohled na pacienta. Všiml si zejména jeho vlasů barvy pepř a sůl, velkých rukou položených na kolenou a dokonale střiženého obleku s tmavomodrou kravatou, jenž perfektně ladil s jeho statnou postavou.

„Předpokládám, že jste po narození svého prvního dítěte prožil těžké období. Je to... osm let, že?“

Komisaři Francku Sharkovi začal v kapse vibrovat mobil. Sharko si ho vůbec nevšiml a podrážděně vstal.

„Poslyšte, doktore, celkem třikrát jste mě už zavřel do kabinky, kde jsem musel masturbovat u pornografických časopisů. A při dalších třech návštěvách jste mi sdělil katastrofické výsledky. Pro mě je těžké o tom s vámi mluvit. Já psychology dobře znám, věřte mi. Čas běží, chápete? Mé partnerce už je osmatřicet a já na tom

nejsem líp. Chceme mít dítě co nejdříve. Už se z toho stala skoro posedlost. A bez umělého oplodnění.“

„Ale já bych si s vámi o oplodnění *in vitro* rád znovu detailně promluvil. Funguje to docela dobře a...“

„Ne, je mi líto. Ani moje přítelkyně, ani já tuto metodu použít nechceme. Z důvodů řekněme... osobních. Potřebuju jiné řešení. Řekněte mi, že nějaké existuje, doktore.“

Lékař taky vstal a pokyvoval hlavou, jako kdyby rozuměl. Sharko si všiml stříbrného snubního prstýnku. Muselo mu být tak třicet, měl pravděpodobně krásnou ženu a děti. Obrázek nakreslený fixem visící v rohu tuto domněnku potvrzoval. Na psacím stole nebyla žádná fotografie dítěte, některé problematické páry nenávidí potomky jiných lidí.

„Za deset dní jsou Vánoce. Nemyslete na to. Odjeďte někam daleko od Paříže a od své práce a odpočiňte si. A buďte trpělivý. Čím víc budete tlačit, tím menší je šance na úspěch. Musíte tu fixaci na dítě vyhnat z hlavy. To jsou nejlepší rady, jaké vám můžu dát.“

Sharko by mu byl rád řekl, že ta posedlost nevychází z něj, ale nechtěl o svém soukromém životě nic víc prozrazovat. Člověk s jeho minulostí by spustil alarm u všech psychiatrů na světě.

Podali si ruce. Na recepci policista zaplatil za konzultaci v hotovosti. Sekretářka od něj chtěla kartu zdravotního pojištění, ale opět se vymluvil na to, že ji zapomněl. Vystavila mu proto potvrzení, které měl poslat na adresu zdravotní pojišťovny, ale on ho venku naproti laboratoři roztrhal a hodil do popelnice. Jako vždycky.

Vyročil po ulici směrem k šestnáctému obvodu. Bylo chladno a vlhko, nebe bylo zatažené šedými mraky. Brzy začne sněžit.

Kolem krku si omotal šálu. Byl nervózní. Už osm měsíců se s Lucií snažili o dítě. I když jeho partnerka nic neříkala a naoko se s tím smířila, Sharko cítil, že jejich vztah skomírá a že situace bude nakonec neudržitelná. Pro tuto chvíli jiné řešení neviděl. Nesebral odvahu, aby jí přiznal svou sterilitu – jen přechodnou, jak doufal –, ale na druhou stranu se čím dál hůř smířoval s tím, že

by se měl vzdát naděje na dítě. Doktor má možná pravdu, měl by si vzít pár týdnů dovolené a spermie znovu namotivovat.

Vzdychl a podíval se na mobil. Měl dva vzkazy. První od svého šéfa Bellangera. Má se okamžitě dostavit na místo zločinu do Trappes, obce ležící asi třicet kilometrů od Paříže.

Sharko pochopil, že se stalo něco vážného. Na tom, že kriminální brigáda ze Zlatnického nábřeží 36 přebírá případ, jenž měl skončit někde na místním oddělení, bylo něco zvláštního nebo dokonce tajemného. Možná obojí.

Druhý vzkaz byl od Lucie. Bellanger ji kontaktoval ze stejného důvodu. Žena, která s ním půldruhého roku sdílela život i vyšetřovací skupinu, už mířila na jih od hlavního města.

Ten nový případ vypadal jako krásný dárek k Vánocům.

A to mu ten felčar radil, aby si vzal volno...

2.

[D]okonce i po letech a po utrpení, jež prožil při ztrátě milovaných bytostí, o které přišel kvůli svému zasranému povolání, měl ten pocit při příchodu na místo zločinu pořád stejnou, neměnnou intenzitu. Kdo je oběť? V jakém stavu ji našli? Jaký profil bude mít vrah? Sadista, psychopat nebo to bude jako v osmdesáti procentech těchto případů jen nějaký zhroucený ubožák? Sharko si přesně nepamatoval na svou první mrtvolu, ale ještě teď, po více než dvaceti letech, si vybavil explozi emocí, které tehdy prožíval. Znechucení, hněv a vzrušení. A tahle vlna se vracela v neměnném pořadí při každém případě.

Vešel do zahrady a zamířil k osaměle stojícímu domu s plochou střechou, obklopenému živým plotem, který ho odděloval od sousedů. Jako vždycky tu sem tam přecházeli profesionálové tohoto makabrozního tance s kufříky v rukách a s mobily u ucha: policisté z místního oddělení, technici z policejní laboratoře, jeden nebo dva úředníci, důstojníci kriminálky, pohřebáči... Chaos připomínal mraveniště, v němž každý přesně věděl, co má dělat.

V domě vládla zima a od úst šla pára. Sharko často četl z těchto tváří únavu, ale tentokrát z nich vyzařovalo něco úplně jiného. Znepokojení a údiv. Stiskl pár rukou, zamířil do kuchyně a přitom si dával pozor, aby nesešel z cesty vyznačené páskou nataženou

techniky. Uprostřed místnosti se na zemi válely vaničky s masem, rozteklou zmrzlinou a všemi možnými zmraženými potravinami v žalostném stavu. Poručík Lucie Henebelleová, číslo pět ve skupině a poslední posila Bellangerova týmu, hovořila s Paulem Chénaiem, jedním z patologů z pařížského Ústavu soudního lékařství. Krátce na Sharka kývla, když si ho všimla. Sharko pozdravil přítele lékaře, strčil si ruce do kapes, otočil se k Lucii a zeptal se: „Tak co?“

„Stalo se to tamhle.“

Všichni kolegové z šestatřicítky věděli, že spolu žijí, ale oba policisté se chovali radši diskrétně. Žádná objetí, žádné projevy lásky... Všichni znali jejich příběh i to, jak násilně přišla Lucie o své dvě dcery Juliette a Claru. To všechno bylo součástí tabu, o kterém se mluvilo jen za zavřenými dveřmi a když všichni věděli, že ani jeden z obou policistů není nablízku.

Sharko následoval Luciin pohled do kuchyňského výklenku, v němž se nacházely kuchyňské spotřebiče.

Mužské tělo ve spodním prádle leželo schoulené na dně velkého prázdného mrazáku. Rty měl muž modré a ústa otevřená dokořán, jako by se snažil naposled vykřiknout. Na víčkách mu zmrzly slzy. Světlé vlasy byly pokryté jinovatkou. Kůži měl pořezanou hlavně v oblasti horních a dolních končetin.

Vedle těla ležela na dně mrazáku baterka a hromada šatů. Potrhané džíny, zakrvácená košile, boty a svetr. Sharko si prohlédl krvavé stopy na stěnách. Rudá krev kontrastovala s bílou barvou ledu. Policista si představil, jak se oběť za každou cenu snažila uniknout, jak škrábal a bušil do víka, až si odřel klouby.

Lucie k němu přistoupila s rukama zkříženýma na prsou.

„Snažili jsme se ho vytáhnout, ale... je tam přilepený. Po našem příchodu jsme mrazák vypnuli a termostat nastavili na nulu, aby se tělo ohřálo. Kolegové z laboratoře právě přivezli elektrické radiátory. Musíme počkat, až tělo trochu povolí, abychom mohli odebrat vlákna nebo DNA a hlavně abychom ho mohli vytáhnout. Zatím je přimrzlý.“

„Je zmrzlý jen na povrchu,“ doplnil patolog Chénaix. „Naměřil jsem vnitřní teplotu devět stupňů Celsia. Mrazák není dostatečně výkonný a doba, po kterou v něm tělo leželo, nebyla dostatečně dlouhá na to, aby zmrzlo srdce. Podle charakteristických vlastností mrazáku a podle svých vlastních výpočtů můžu poměrně přesně určit časové rozmezí, ve kterém došlo k úmrtí.“

Sharko se rozhlédl po potravinách rozházených po zemi. Vrah nejprve mrazák vyklidil, aby do něj mohl oběť ukrýt. V žádném případě nepanikařil. Pohledem se vrátil k Lucii.

„Za jakých okolností bylo tělo nalezeno?“

„Policii zavolal soused. Oběť se jmenuje Christophe Gamblin a identifikovali jsme ho jako majitele tohoto domu. Čtyřicet let, svobodný. Pracuje jako novinář v deníku *La Grande Tribune*, jehož redakce sídlí na Hausmannově bulváru. Gamblinův pes začal štěkat u dveří ve čtyři hodiny ráno. Je to kokr a podle toho souseda nikdy nespí venku. Dveře nebyly vyražené. Buď Christophe Gamblin vrahovi otevřel, nebo nebylo zamčeno třeba kvůli psovi, který se tak mohl kdykoliv vrátit. Místní poldové si všimli toho bordelu v kuchyni a kleštěmi otevřeli mrazák. Byl zajištěný řetězem a visacím zámkem, aby se víko nedalo otevřít. Uvidíš to na fotkách.“

Sharko přešel prsty po ocelovém okraji víka. Na několika místech bylo vyboulené.

„Uvnitř ještě žil. Snažil se dostat ven.“

Vzdychl a upřeně se na Lucii zahleděl.

„A ty jsi v pořádku?“

Henebelleová nedala najevo nic ze svých pocitů, jen přikývla a potichu se zeptala: „Odešel jsi dnes z domova hrozně brzo. Nebyl jsi v kanceláři, když volal Bellanger?“

„Uvážl jsem v zácpě na pařížském okruhu. A tenhle případ, který teď máme na krku, mě bude odedneška zdržovat od vyřizování papírů. A co ty? Včera ses vrátila pozdě. Proč jsi mě neprobudila?“

„Když jsi konečně tak hezky spal? Musela jsem dopsat protokol, soud ho chtěl mít dnes ráno.“

Lucie se sklonila k díře, která se nacházela přibližně uprostřed hladkého povrchu víka.

„Podívej. Tohle někdo vyvrtal vrtačkou, kterou jsme našli na zemi bez otisků prstů. V zahradě je taková malá kůlna na nářadí a její dveře vrah tentokrát vyrazil. Není těžké vylomit takový zámek, stačí pořádná rána pěstí. Řetěz, visací zámek a vrtačka pravděpodobně pocházejí odtamtud. Venku je půda tvrdá a zmrzlá, nemohli jsme sejmout žádné otisky bot.“

Ve dveřích se objevili technici s elektrickými radiátory. Sharko k nim natáhl ruku s otevřenou dlaní a naznačil jim, aby chvilku počkali.

„Proč ta díra? Vrah nechtěl, aby se oběť udusila?“

Navlékl si latexové rukavice, zavřel víko a pak se naklonil k malému otvoru.

„Anebo...“

„... chtěl být svědkem jeho smrti. Chtěl vidět, jak sebou zmítá a jak bojuje.“

„To ti připadá pravděpodobné?“

„Určitě. Pod tím otvorem jsme našli malé sklíčko. Umožňovalo vrahovi dívat se dovnitř a zároveň zamezovalo úniku chladu. Po použití sklíčko pečlivě vyčistil, abychom nemohli sejmout otisky prstů. Uvidíme, co najdeme, pokud jde o tělesné stopy nebo DNA.“

„Puntičkář.“

„Dalo by se to tak říct. A pak, ta díra vysvětluje přítomnost baterky, kterou tam musel strčit, když Christopha Gamblina zavřel. Gambelin nechtěl zůstat ve tmě, tak ji rozsvítil a tím umožnil svému mučitelovi, aby ho mohl pozorovat. Muselo to být příšerné. A přestože nejspíš křičel, nikdo ho nemohl slyšet. Stěny jsou silné, hermetické a dům stojí na samotě.“

Lucie na chvilku zmlkla s rukama v rukavicích opřenými o tu ledovou hrobku. Pohled jí sklouzl k oknu, za nímž tančily první sněhové vločky. Sharko věděl o její schopnosti vcítit se do kůže oběti. V tuto chvíli ležela Lucie v duchu na dně ledničky místo Christopha

Gamblina. Sharko se spíš dokázal vžít do mysli vraha. Díru udělal shora, a nikoliv z boku. Udělal to proto, že to bylo nejlepší pozorovatelské stanoviště, nebo tím chtěl naznačit svou dominanci? Použil ten otvor k výslechu oběti? Dával si načas, nepanikařil. Musel být naprosto chladnokrevný.

Proč taková smrt v ledu? Má ten čin nějaký sexuální podtext? Sledoval Christopha Gamblina před tím, než ho zabil? Znal ho? Pitva, domovní prohlídka a analýzy bezpochyby odpovědi na některé otázky přinesou.

Sharko jemně odstrčil kolegyni a partnerku dozadu, otevřel víko, znovu tělo prohlédl a pak se rozhlédl kolem.

„V obýváku...“, řekla Lucie. „Našli jsme tam lepicí pásku a na židli krev. Tam ho mučil. Přivázal ho, do úst mu strčil roubík a potom ho pořezal na rukách, nohách a na břiše. Asi nožem. Pak ho odvedl sem a zavřel ho dovnitř. Krev je na zemi skoro všude. A nakonec se díval, jak umírá.“

Odešla k oknu s rukama pořád zkříženýma na prsou. Sharko cítil, jak je rozrušená. Od ztráty dcer někdy nedokázala zachovat chladnou hlavu. Nechodila na pitvy. A nikdy se nepodívala do spisů týkajících se dětí.

Komisař Sharko ji radši nechal pro tuto chvíli být a soustředil se na pečlivé pozorování. Vydal se do obýváku, aby si všechno ověřil. Židle, pouta, krev... Policisté kolem prohledávali zásuvky. Sharko si všiml portrétu muže a ženy v rámečcích. Byli celí zarudlí, na hlavách měli klobouky a něco si povídali mezi listy tchynina jazyka. Byli šťastní. Jeden z nich byla oběť. Světlovlasý, jemný muž s touhou žít v očích.

Ale někdo se jeho život rozhodl ukončit.

Sharko se vrátil do kuchyně a obrátil se na patologa: „Proč strčil šaty oběti do mrazáku? Myslíš, že to udělal před smrtí, nebo po smrti? Možná to pro něj bylo nějakým způsobem symbolické a...“

S Chénaixem byli přátelé. Dvakrát až třikrát měsíčně si spolu zašli na oběd nebo na skleničku. Lékař se nespokojil jen s pitvami,

rád se zúčastnil vyšetřování, debatoval s policisty a znal konce těch příběhů, u jejichž začátků stál.

„Není na tom nic symbolického. Myslím, že oběť byla oblečená, když ji tam strčil. Musíme se na to oblečení podívat důkladněji, až rozmrzne, ale rozřezané dřívky a košile dokazují, že je měl v okamžiku mučení na sobě. V tom mrazáku se svlékl sám.“

„To mi vysvětlí.“

„Nikdy jsi nesbíral bezdomovce, kteří umrzli? Některé z nich jsme našli nahé. Stává se to, když je velký mráz. Říká se tomu paradoxní svlékání. Oběť si myslí, že jí nebude taková zima, když se svlékne. Většinou k tomu dochází těsně před ztrátou vědomí. Takové chování musí souviset se změnami v mozkovém metabolismu. Řekněme, že mozek začne bláznit, ať už oběť udělá, nebo říká cokoli.“

Lucie upřeně hleděla na svůj odraz ve skle. Venku sněhové vločky pomalu kličkovaly vzduchem. Kdyby tady byly její dcery, křičely by radostí. Navlékla by jim rukavice, bundy a hned by běžely ven. Pak by stavěly sněhuláky a se záchvaty smíchu by se koulovaly.

S nekonečným smutkem hlasitě vzdychla a zůstala otočená k oknu.

„Jak dlouho umíral?“ zeptala se.

„Podle odhadu jsou rány jen povrchové. Zřejmě ztratil vědomí, když jeho tělesná teplota klesla pod osmadvacet stupňů. Okolní teplota byla minus osmnáct, všechno se odehrálo velmi rychle. Šetření prozradí víc, ale myslím, že to trvalo tak necelou hodinu.“

„Hodina je strašně dlouho.“

Sharko se narovnal a zamnul si ruce. Fotografie už byly pořízeny a navěky celou scénu zachytily. Mohou si je prohlížet, kdy budou chtít, ze všech úhlů, ve dne i v noci. Bylo zbytečné zůstat dál v té hrozné místnosti. Nechá techniky dokončit svou práci. Muži v bílém zavřeli dveře, nastavili elektrické topení, na mrazák namířili silné reflektory a zapnuli je. Mohli by urychlit celou věc

tím, že by použili elektrický sušák nebo hořák, ale pak by tu bylo riziko, že zničí všechny důkazy.

V záři reflektorů se třpytily ledové krystalky a světlo ještě zdůraznilo nahotu umučeného těla. Tato ledová jeskyně se stala jeho posledním úkrytem. Naposled se schoulil, jako kdyby se chtěl ohřát. Sharko, celý promrzlý, znovu přistoupil blíž, zamračil se a naposledy se naklonil nad mrazák.

„Zdá se mi to, nebo je v ledu pod jeho lokty něco vyrytého?“

Lucie nereagovala, paže měla pořád složené na prsou a hleděla vzhůru na zatažené nebe.

Za jejími zády přistoupil k mrazáku Chénaix a taky se nad něj naklonil.

„Máš pravdu, snažil se něco napsat...“

Vztyčil se a obrátil se na techniky.

„Rychle, pomozte nám vytáhnout tělo dřív, než led rozmrzne!“

S pomocí Lucie se jim podařilo co nejjemněji odlepit Christophe Gamblina ode dna, aniž by mu přitom poškodili kůži. Komišar se pak snažil písmena rozluštit.

„Vypadá to, jako by tam bylo napsáno ACONLA, nebo... kruci, některá písmena jsou napůl smazaná!“

„To C by mohlo být G,“ namítl Chénaix, „a L by mohlo být I. Pak by to znamenalo AGONIA. Latinsky agonie. To by mohlo souviset s tím, co prožíval, ne?“

3.

[Z]ákon chrání člověka, pokud je ve svém těle, ale nechrání samotné tělo, které je vydáno k jakémukoliv soudnímu úkonu. Z právního hlediska už Christophe Gamblin nebyl člověkem, ale pouze tělem. A tak bude během bitvy odhaleno veškeré jeho soukromí. Budou mu neohleduplně prohlížet zásuvky, listovat fakturami a při výslechu sousedů a příbuzných se budou snažit rekonstruovat, co dělal v posledních hodinách.

Aniž by museli nějak složitě pátrat, už teď věděli, že žil v domě svého rozvedeného otce, že si vzal půjčku na auto a že část svých dluhů dokázal splácet. Na nedávno pořízených fotografiích byl v doprovodu nějaké ženy – té v klobouku a s tchyniným jazykem – a s přáteli bezpochyby na nějakých soukromých večírcích. Všechny je budou muset vyslechnout. Pro jeho opuštěného psa si přijeli z útulku, kde počká, jestli si ho někdo z příbuzných nevezme k sobě. Policisté se přehrabovali v jeho životě, soukromí i prostěradlech. Jeho dům proháněli mlýnkem na maso.

Lucie a Sharko sledovali vyšetřování zpozzdálí. Místo zločinu opustili kolem jedné hodiny a vydali se do *La Grande Tribune*, jejíž redakce sídlila uprostřed devátého pařížského obvodu. Adresu zjistili z pracovní vizitky oběti. Tam ho možná viděli naposled. V drobném sněžení oba jeli svým vlastním autem a o hodinu

později zaparkovali v podzemním parkovišti poblíž Haussmannova bulváru.

Když se sešli, vyjeli výtahem nahoru. Vítr zvedal kolemjdoucím šály a fičel u východů z metra. Velké zasněžené bulváry s vánočními ozdobami vypadaly svátečně. Lucie se upřeně a smutně zahleděla na rudé koule visící nad ulicí.

„V Lille jsme s holkama vždycky strojily stromeček prvního prosince. Oběma jsem dala adventní kalendář, který jsem sama vyrobila. Kalendář s překvapením na každý den.“

Strčila si ruce do kapes a zmlkla. Sharko nevěděl co říct. Uvědomoval si, že období svátků, školních prázdnin a taky reklamy na hračky jsou pro ně oba živoucím peklem. Každý zvuk nebo vůni si Lucie spojovala se vzpomínkami na dcery, jako kdyby se neustále zapalovaly malé ohničky. Sharko se raději vrátil k jejich případu.

„Cestou jsem dostal nové zprávy. Našli mobil Christoha Gamblina, ale počítač není k nalezení. Víme jen, že si podle účtů před necelým rokem koupil nový.“

Lucii chvíli trvalo, než se vytrhla ze svých myšlenek a zapojila se do rozhovoru.

„Žádné hlášení o krádeži?“

„Ne. Internet měl předplacený přes Free... Máme smůlu.“

Lucie se ušklíbla. Free patřil k operátorům, kteří neposkytují žádné informace o účtech svých předplatitelů, dokonce ani když se jednalo o úmrtí, jež bylo součástí policejního vyšetřování. Žádost o přístup k soukromým datům podali, ale v tuto chvíli se musí obejít bez něj. Všechno, co mohli získat, bylo místo a hodina, kdy se Christophe Gamblin v posledním půlroce připojil ke svému účtu. V žádném případě neměli přístup k jeho e-mailům, k webovám, které navštěvoval, ani k jeho kontaktům...

„Takže vrah si ten počítač odnesl s sebou. Nějaká kauza, na které Gamblin makal? Známost přes internet? Způsob, jak si oběť ještě víc přivlastnit?“

Sharko pokrčil rameny.

„Co se týče toho slova vyrytého do ledu, slovo Aconla nikde ne-našli, ale Agonia je zajímavější. Je to titul jedné knížky, jednoho italského filmu a název jedné marketingové agentury. Jak říkal Chénaix, znamená to latinsky agonie.“

„Proč by psal něco v latině?“

„Robillard se v tom trochu prohrabe. Kontroluje taky telefonní účty, ale je to džungle. Spousta telefonních čísel. Gamblin byl novinář. Jinak řečeno, telefon pro něj představoval třetí ruku.“

Sídlo celostátního deníku *La Grande Tribune*, postavené v podivuhodném architektonickém stylu, se nacházelo na bývalém parkovišti. Deník zaměstnával sto třicet novinářů, čtyřicet korespondentů a vycházel ve stošedesátitisícovém nákladu. Vstupovalo se tam postupně z patra do patra po točitém schodišti pokrytém šedivým kobercem. Oba policisté měli schůzku ve třetím patře s nadřizeným obětí. Všude pobíhali lidé, bzučely počítače a všichni mizeli za hromadami papíru. V poslední době se zprávou číslo jedna opět stalo dobývání vesmíru. Ředitel Ruské kosmické agentury oznámil, že brzy vyšlou loď s lidskou posádkou daleko do vesmíru, k Jupiteru a ještě dál, že brzy vyřeší problémy spojené s dlouhodobým pobytem kosmonautů v kosmické lodi.

Všechny pohledy se upíraly na policisty, a když prošli, zavládlo za nimi zvláštní ticho. Muž s ostře řezanými rysy. Žena v džínách, v krátké vojenské khaki bundě a s koňským ohonem, u níž by člověk odhadoval, že má u sebe schovanou zbraň. Stačilo se jen podívat na její zapnutou bundu... Nebylo pochyb, všichni zaměstnanci už vědí o vraždě Christopa Gamblina od šéfredaktora, kterému policie volala krátce před polednem.

Sébastien Duquenne přijal policisty s vážným výrazem v obličejí. Zavřel dveře malé, přeplněné kanceláře a vyzval je, aby se posadili.

„To je příšerné, co se stalo!“

Vyměnili si pár zdvořilostních frází a Lucie poprosila hubeného, vysokého, asi čtyřicetiletého muže, aby jim vyprávěl o svém kolegovi.

„Pokud vím, tak nejdřív pracoval v soudním sloupku a pak dělal reportéra. Pracovali jsme spolu šest let, ale nemůžu říct, že bych ho dobře znal. Většinou psal články doma a posílal mi je e-mailem. Pracoval sám, bez fotografa. Nezávislý, šikovný. Nikdy žádné problémy, nic.“

„O čem psal?“

„O nejrůznějších tématech nezávisle na aktualitách. Většinou o spodině, o špinavých případech. Nehody, vyřizování účtů, vraždy... Předtím trávil spoustu času u soudů a sledoval různé kauzy. Patnáct let se hrabal ve zločinech a teď tohle!“

Rozpačitě se podrbl na krku, protože si uvědomil, že dva lidé sedící naproti němu dělají totéž.

„Nikdy nechtěl odejít ke konkurenci. Navzdory všemu si myslím, že se tady cítil dobře. Věděl, jaký je svět, a svou práci dělal dobře.“

„Měl svou práci rád?“

„Ano. Byl tím fakt posedlý.“

„Hodně cestoval?“

„Pořád byl venku, to ano, ale nejezdil daleko. Paříž a okolí. To bylo jeho lovecké teritorium. Náš deník patří skupině, která vlastní několik regionálních deníků, a všechny publikují své vlastní aktuality a reportáže. Ale existují společné stránky týkající se těch nejžhavějších novinek.“

„Rádi bychom viděli jeho poslední články.“

„To není problém. Nechte mi tu svůj e-mail a já zařídím, abych vám je co nejdřív poslali.“

Sharko vytáhl vizitku a pak začal s rutinním výslechem. Podle šéfredaktora neměl Christophe Gamblin na pracovišti žádné problémy. Žádné neshody s kolegy, žádní nepřátelé. Když byl zrovna v redakci, pracoval ve sdílené kanceláři často na nejrůznějších místech a vždycky na svém vlastním notebooku, aby neztrácel čas.

Lucie se zahleděla na schéma visící na stěně za šéfredaktorem, na němž byla uvedena jména zaměstnanců a jejich

identifikační fotografie. Místa, kde se právě nacházejí, byla označena malými červenými kolečky.

„Poslyšte, na tom přehledu máte jméno a fotografii jakési Valérie Duprèsovè... Všimli jsme si její zarámované fotky u Christopha Gamblina. Zdá se, že tu nebyla už půl roku. Stalo se jí něco vážného?“

„Ne, to ne. Vzala si rok neplaceného volna. Má ambice napsat knihu, která udělá díru do světa. Valérie je investigativní novinářka a pátrá po dosud nezveřejněných faktech, která se před námi skrývají. Je mimořádně nadaná.“

„Jaké je téma její knihy?“

Pokrčil rameny.

„To nikdo neví. Má to být velké překvapení. Pokoušeli jsme se získat nějaké informace, ale ona si tajemství dokáže udržet. V každém případě jsem přesvědčený, že její kniha bude bomba. Valérie je skvělá a prací je přímo posedlá.“

„Byla si s Christophem Gamblinem hodně blízká?“

Přikývl.

„Máte pravdu, byli si velmi blízcí, ale nežili spolu, pokud vím. Valérie k nám nastoupila před pěti lety a Christophe se na ni hned pověsil. Přitom Valérie není snadno k mání. Je lehce paranoidní, extrémně uzavřená a strašně otravná, jestli mi dovolíte ten výraz. Investigativní novinářka v celé své kráse.“

„Můžeme dostat její adresu?“ zeptal se Sharko.

Poznamenal si všechny údaje, které mu Sébastien Duquenne nadiktoval, zatímco Lucie vstala a přistoupila k organizačnímu schématu s fotografiemi.

„Nezdálo se vám, že by měl Christophe Gambline v poslední době nějaké starosti?“

„Vůbec ne.“

„Koukám, že si vzal na konci listopadu a na začátku prosince pár dnů dovolené. Ale ne vcelku. Úterý, čtvrtek, pondělí následující týden... Víte proč?“

„Ne, to samozřejmě nevím. Ale musel svůj volný čas trávit podivně, protože jeden kolega ho zahlédl v archivu v suterénu v době, kdy tam být neměl. Pokud vím, přehraboval se v deset let starých vydáních.“

„Můžeme s tím kolegou mluvit?“

4.

[V] suterénu nebyla žádná okna. Betonové zdi, nízké stropy, každé dva metry sloupy. Fantom někdejšího parkoviště. Rozsvícené zářivky dávaly člověku falešný pocit denního světla. Některá místa byla vyhrazena ke skladování kancelářského materiálu, starých počítačů a hromad papírů, které nikdy nikdo neroztřídil.

V doprovodu novináře, jenž se jmenoval Thierry Jaquet, kráčeli Lucie se Sharkem mezi řadami barevných krabic, v nichž byla seřazena všechna vydání regionálních deníků od roku 1947. Jaquet byl mladší, měl na sobě džíny, na nohách tenisky a na nose brýle s čtvercovými obroučkami, které mu dodávaly vzhled módního intelektuála.

„Někdy sem chodíme, když otvíráme staré kauzy nebo hledáme podklady pro články. Většina z nás dává přednost papíru před počítačem. Je to taky dobrý způsob, jak najít trochu klidu, jestli víte, co tím chci říct. Tady jsem Christopha viděl naposled. Trochu jsme si povídali. Ale cítil jsem, že ho zdržuju. Chtěl být spíš sám.“

Lucie sledovala nekonečné řady, ztrácející se v útrobách podzemí.

„Co přesně hledal?“

„To nevím. Jen mi řekl, že připravuje něco ‚osobního‘. Ale nepřesnil to. Fakt jsem měl pocit, že ho obtěžuju, tak jsem na něj

nenaléhal. Ale viděl jsem krabice, které si položil na stůl. Jedny byly tmavomodré a druhé červené. To jsou barevné kódy pro kraje Rhône-Alpes a Provence-Alpes-Côte d'Azur. Myslím, že ho zajímal začátek století. Na jedny z těch tmavomodrých krabic z departementu Rhône-Alpes jsem viděl napsané datum 2001.“

„Znal jste Christopha dobře?“

„Okrajově. Zřídka jsme pracovali spolu a potkávali jsme se hlavně na poradách.“

„Co myslíte, že ho sem přivedlo v době dovolené?“

„Ach, tohle...“

Zrovna se nacházeli na konci sklepa mezi novinami z poslední doby. Všechno bylo naprosto dokonale seřazené. Jaquet vytáhl tmavomodrou krabici Rhône-Alpes/1. čtvrtletí roku 2001 a vysypal její obsah na stůl. Jednalo se asi o devadesát čísel. Začal jimi rychle listovat.

Sharko se zamračil.

„Jak mezi nimi chcete najít ty, které si prohlížel?“

„Christophe odsud odešel s několika výtisky novin v podpaží, chtěl na nich pravděpodobně pracovat doma. S trochou štěstí je sem nevrátil.“

Lucie si uvědomila, že má pravdu, proto popadla další krabici z roku 2001 a vysypala ji na stůl. Žádný archiv u oběti nenašli, ale možná ty noviny nechal Christophe Gamblin jinde. A co když si je odnesl vrah?

Po několika minutách Jaquet našel první.

„Bingo! Podívejte, chybí tu číslo z 8. února 2001!“

„Můžeme najít kopii?“

„2001, to není tak dávno. Tohle číslo bychom měli najít někde v počítači. Příkladně zavoláme regionální redakci a požádáme je o jejich exemplář. Chcete, abych se po tom podíval?“

Sharko se rozhlédl po ostatních krabicích a vzdychl.

„Ano, prosím. Mezitím si s kolegyní prohlédneme region Rhône-Alpes a Provence-Alpes-Côte d'Azur, jestli jsem to dobře pochopil. Modrá a červená... Aspoň ty z roku 2000.“

„Mám exemplář z roku 2001 v počítači. Můžu vám ho poskytnout.“

„Výborně!“

Pomohl jim. Ve třech jim to netrvalo ani hodinu a našli exempláře, které Christophe Gamblin odnesl s sebou. Čtvery noviny s daty mezi roky 2001 a 2004. Dvoje z regionu Rhône-Alpes a dvoje ze sousedního regionu Provence-Alpes-Côte d'Azur. Lucie si všechna data pečlivě zaznamenala do zápisníku, který pořád nosila s sebou, a pak se oba policisté přesunuli i s Jaquetem k počítači. Sharko si všechno rovnal v hlavě. Existuje nějaké spojení mezi tímto záhadným pátráním a smrtí Christopha Gamblina?

Novinář v počítači rychle našel digitalizované noviny z toho období a stáhl je do paměti. Sharko mu dal e-mailovou adresu Pascala Robillarda, jejich počítačového specialisty. Díky novinářově šikovnosti digitalizované exempláře už za pět minut odešly.

Oba policisté se s ním rozloučili, řekli mu, že si ho pravděpodobně pozvou kvůli podání svědectví stejně jako řadu jeho kolegů, kteří se v posledních dnech potkávali s Gamblinem, a vyšli na bulvár bičovaný větrem. Asfalt na chodnících byl pokrytý jemným bílým popraškem. Sníh držel, což nebylo pro dopravu zrovna dobré znamení. Lucie zabořila obličej do teplé červené vlněné šály. Podívala se na hodinky. Bylo skoro 15 hodin.

„Mám hlad jako vlk. Nedáme si něco v Les Halles, než se vrátíme do šestatřicítky? Pizzu u Signorelliho?“

„Valérie Duprèsová bydlí u stanice Havre–Caumartin. To je odsud kousek. Dáme si něco rychlého někde v okolí a pak ji navštívíme, co ty na to?“

5.

[P]odle adresy, kterou jim poskytl šéfredaktor *La Grande Tribune*, bydlela Valérie Duprèsová ve starém činžáku stojícím mezi stanicemi metra Madelaine a Auber. Ulice byla jednosměrná a klidná. Blížila se čtvrtá hodina odpolední a pomalu se začínalo stmívat. Sníh se třpytil ve světle pouličních svítlen a vločky tančily kolem chodců jako zvláštní světlušky. Zima, kterou všichni meteorologové předpovídali jako krutou, vystrčila první růžky.

Oba policisté prošli vchodovými dveřmi vedoucími na vydlážděný dvůr a zazvonili na zvonek bytu 67. S rukama v kapsách a hlavami staženými mezi rameny trpělivě čekali. Protože nedostali žádnou odpověď, stiskli pár tlačítek, až jim nakonec někdo otevřel.

Sharko si rozvázal šálu a zadíval se na přeplněnou poštovní schránku.

„Špatné znamení. Určitě tu už dlouho nebyla.“

Lucie si všimla, že v domě není výtah. Ušklíbla se, ohnula a promasírovala si kotník.

„Už se to zase ozývá?“ zeptal se Sharko.

„Jenom takové malé píchnutí. Není to nic vážného.“

„Sportem k trvalé invaliditě.“

„To určitě!“

Vyrazili do šestého patra, on první, ona za ním. Lucie se pravidelně zastavovala, její šluchy nesnášely schodiště. Když došli nahoru, Sharko se chystal zazvonit, ale uprostřed pohybu se zarazil. Dřepl si, pečlivě zkoumal zámek a na ústech držel prst.

„Vylomený.“

Oba ustoupili dozadu do chodby.

„Překvapilo by mě, kdyby byl ještě někdo uvnitř, ale nehýbej se.“

„To určitě!“

Lucie ho napodobila, vytáhla pistoli a sevřela ji v pravé ruce. Proklouzla na opačnou stranu dveří a rukou v rukavici zmáčkla kliku. Vešli dovnitř jeden po druhém, pistolemi mířili před sebe a nejdřív prozkoumali všechny kouty. Jakmile rozsvítili světlo, vnikli do místností.

Někdo byt prohledával. Zásuvky byly vyházené, poličky s knihami převrácené a všude kolem se povalovaly papíry.

„V ložnici a koupelně nic,“ řekla Lucie, když se vrátila.

„Ani v obýváku a kuchyni.“

Otáčeli se dokola. Lucie dávala pozor, aby nepošlapala papíry.

„Obrátili to tu vzhůru nohama, ale zdá se, že ten vzácný materiál je pořád tady.“

Napětí z nich definitivně spadlo. Sharko okamžitě zavolal Nicolasovi Bellangerovi, zatímco Lucie začala prohledávat obývací. Byt byl malý, měřil sotva čtyřicet metrů čtverečních, ale vzhledem k jeho poloze ve zdejší čtvrti musel být nájem dost vysoký. Lednička i skříňky v kuchyni byly skoro prázdné.

Sharko uložil mobil do kapsy a pak vzal Lucii za ruku.

„Pojď, počkáme, až přijedou kolegové a technici. Nesmíme to tady kontaminovat. Budeme postupovat podle předpisů. Mezitím vyslechneme sousedy.“

„Jako dva dobří policisté. Počkej okamžik!“

Zamířila k záznamníku, na němž blikalo číslo jedna. Telefon byl připojený k modemu, který evidentně umožňoval přímý

přístup k internetu. Všimla si, že ani tady není žádný počítač. Stiskla tlačítko.

Vzkaz byl z dnešního rána.

„Vzkaz č. 1: čtvrtek 15. prosince, 9 hodin 32 minut.

Dobrý den, tady policejní komisařství v Maisons-Alfort. Je čtvrtek, 15. prosince, 9 hodin a 30 minut. Našli jsme ztracené, dezorientované dítě s ručně napsaným jménem na kousku papíru: ‚Valérie Duprèsová, 1975, Francie‘. Dítě nemluví a vypadá vyděšeně. Je mu asi deset, má světlé vlasy a tmavé oči. Na sobě má staré velurové kalhoty, děravý svetr a na nohou sešlapané tenisky. V Paříži žijí čtyři Valérie Duprèsové. Mohla byste nám okamžitě zavolat, pokud si myslíte, že to s vámi nějak souvisí? Jmenuji se Patrick Trémor, jsem velitel policejní stanice. Můj telefon je 06 09 14 56 67... Opakuji 06 09 14 56 67... Děkuji..“

Jakmile záznamník utichl, Sharko vycouval do chodby s rukou položenou na čele.

„Co má tenhle cirkus znamenat?“

6.

[M]uži v čele s velitelem skupiny Bellangerem přijeli vzápětí. Dva technici z forenzní laboratoře, kteří měli za úkol odebrat otisky a eventuálně DNA (chystali se vyluxovat povlečení a šaty), jeden fotograf a jeden důstojník z jiného kriminálního oddělení, kterého sem převeleli jako posilu, protože někteří muži z týmu Nicolase Bellangera se ještě zabývali vraždou Christoha Gamblina.

Z pošty nakupené v poštovní schránce a z výsledku sousedů bylo zřejmé, že Valérie Duprèsová se ve svém bytě neobjevila nejmíň čtrnáct dní. Nikdo z domu ji pořádně neznal, odcházela brzy, vracela se pozdě a nebyla zrovna upovídaná. Uzavřená, nepříliš sympatická dívka, říkali o ní. Vydala se Valérie Duprèsová někam na cesty? Stalo se jí něco vážného? Existuje nějaké přímé spojení s vraždou Christoha Gamblina? Otázky následovaly otázky, a protože každý začátek vyšetřování je komplikovaný, policisté se pod množstvím neznámých hroutili.

Sharko zaklapl mobil a vydal se za Lucií a Bellangerem, kteří diskutovali na chodbě. Nicolasovi Bellangerovi bylo pětatřicet, byl vysoký, měl skvělou fyziku a hodně sportoval. Co se týkalo jeho soukromého života, nikdo nevěděl, jestli je ženatý, protože o tom nikdy nemluvil. Občas chodíval s Lucií a s několika dalšími kolegy běhat do Bouloňského lesíku, zatímco Sharko se osaměle

hrabal ve starých případech nebo vyprazdňoval zásobníky na střelnici. Bellanger byl do čela vyšetřovací kriminální skupiny jmenován před třemi lety. Byla to funkce obvykle rezervovaná pro zkušenější policisty, ale mladý kapitán měl protekci a nakonec si vedl docela dobře.

„Mluvil jsem s velitelem komisařství v Maisons-Alfort, který našel to dítě a nechal vzkaz na záznamníku,“ řekl Sharko. „Nepochybně traumatizovaného chlapce našli ležet ve sklepě jednoho činžáku. Poté co objevili ten papír v jeho kapse, jeden kolega našel v telefonním seznamu číslo pevné linky Valérie Duprèsové. Dítě je v současné době v nemocnici v Créteil na pozorování. Nikdo neví, odkud je. Nemluví. Zajedu tam. Pojedeš se mnou, Lucie?“

„Jeden z nás musí zůstat tady a pomáhat. Prohlídka bude asi dlouhá.“

„Dobře. Vzhledem k předpovědi počasí bych si asi měl pospíšit. Zatím nashle.“

Pokývnutím pozdravil Bellangera a rozběhl se po schodech dolů. Lucie se naklonila přes zábradlí a překvapilo ji, že než zmizel, podíval se nahoru jejím směrem.

Vešla do bytu, následovaná šéfem. Policista v rukavicích probíral papíry, zatímco technici kontrolovali místa, na kterých mohly být otisky: kliky, hrany nábytku, hladké povrchy. Poručík Michaël Chieux, pověřený prohlídkou, k nim přistoupil s průhledným sáčkem v ruce.

„Technici našli spoustu zajímavých věcí, například šest SIM karet. Zůstaly viset v ohybu potrubí pod umyvadlem. Zloděj je určitě chtěl spláchnout do kanálu. Sériová čísla jsou nečitelná, ležely ve vodě moc dlouho.“

Bellanger od něj vzal sáček a podíval se na malé zelené obdélníčky.

„Víme, že Valérie Duprèsová pracovala jako investigativní novinářka. Někdy spolupracujeme s investigativními novináři na citlivých případech. Není nic výjimečného, když mají několik

telefonů, přihlášených na falešná jména, aby si zajistili krytí. Jsou jako chameleoni. Nenašel jsi faktury za telefon?“

„Co se týče telefonů, nic.“

„Hm... Pravděpodobně se jedná o předplacené karty, při jejichž nákupu se nemusíš prokazovat žádným dokladem. A jestli jsou vybité, tak nemáme žádnou možnost zjistit jejich čísla.“

Michael Chieux přikývl a pak mu podal identifikační průkaz.

„Je vystavený na jméno Véronique Darcinové, bytem v Rouenu. Ale je na něm fotografie Duprèsově.“

Bellanger si průkaz pečlivě prohlížel.

„Musí to být součástí jejího krytí. Když člověk pátrá po tak citlivých věcech jako ona, často radši zůstane anonymní. Lže o své identitě, neustále mění hotely. To všechno nám samozřejmě práci nijak neusnadní.“

„Tady... jsou žádosti o turistická víza, datované skoro před rokem. Jsou na jméno Duprèsová, tentokrát bylo příliš riskantní lhát ambasádám. Peru, Čína, USA a Indie. V těch hromadách papíru, které ještě musíme prohledat, jsou možná další. Spojím se s ambasádami a myslím, že získám všechno, co se těch žádostí týče, hlavně termíny cest a cílová města. Tak zjistíme, jestli Valérie Duprèsová pořád ještě po některé z těch zemí necestuje, což je velmi pravděpodobné. Žádný notebook, žádný mobil a žádné foťáky. Tihle novináři přece vždycky mají dobré vybavení a skvělé objektivy.“

Bellanger vypadal spokojeně, když si zapisoval informace do zápisníku. Musí sepsat protokol, podat hlášení, provést šetření, oznámit celou záležitost příbuzným a svolat poradu... Úkoly, kterými musel pověřit nejrůznější podřízené, nebraly konce...

„Dobře.“

Lucie přistoupila k převrácené knihovně a dřepla si u ní na zem. Byly tam knihy všech žánrů, od detektivek až po životopisy politiků. Rychle si je prohlédla, pak vstala a zamířila k pracovnímu koutu, zřízenému v rohu obývacího pokoje. Lampička, sluchátka,

tiskárna, ale žádný počítač. I tady byly zásuvky vytržené a vysypané. Prolistovala pár papírů. Vytištěné stránky z internetu, e-maily adresované různým informačním zdrojům, fotokopie knížek...

Otočila se k Chieuxovi.

„Podle jejího šéfredaktora psala nějakou investigativní knihu, jejíž téma bohužel nikdo nezná. Nenašel jsi stopy po nějakém pátrání? Dokumenty, rukopisné poznámky?“

„Zabere to ještě trochu času, než si budu úplně jistý, ale na první pohled tu není nic. Možná v těch knihách tamhle na zemi.“

„Ničeho jsem si nevšimla. Žádné opravdu zajímavé téma.“

Lucie musela konstatovat, co bylo evidentní. Kromě chybějícího počítače a fotoaparátu nic podezřelého nenašli. Vloupání se podobalo klasické loupeži, o čemž svědčily i ty SIM karty v odtoku.

Nicolas Bellanger odvedl Lucii stranou.

„Musím odjet do Justičního paláce, čeká na mě prokurátor. Za tři hodiny se koná pitva a já tam musím poslat nějakého důstojníka. Levallois je v tuto chvíli příliš zaměstnaný, vyslýchá Gamblinovy sousedy. V téhle špičce a v tomhle počasí se Sharko nedokáže vrátit z té nemocnice včas. Je mi líto, že tě musím požádat...“

Lucie na několik vteřin zaváhala. Nakonec se podívala na hodinky.

„Ústav soudního lékařství ve 20 hodin? Dobře, budu tam.“

„Víš určitě, že to zvládneš?“

„Říkám, že ano.“

S úsměvem přikývl a odešel.

Lucie se pustila do práce. Nevěděla nic o Valérii Duprèsově, musela se pokusit zjistit a pochopit, kdo ta žena je. V rámečcích byly Valériiny fotografie, které pravděpodobně fotil profesionální fotograf. Mimořádně hezká čtyřicátnice stála vedle nějakého muže před velkými společnostmi jako Elf Aquitanie, Total... Lucie si všimla, že na každé fotce je novinářka trochu jiná. Jednou brunetka, jednou blondýnka, s brýlemi i bez, vlasy krátké nebo dlouhé. Žena chameleon s přísným, ale hlubokým pohledem, schopná

měnit svůj vzhled a nakládat se svou identitou podle potřeb. Sou-
sedé o ní mluvili jako o zvláštní, tajemné ženě.

Lucie pokračovala v prohlídce. Zařízení bytu bylo celkově
strohé, moderní a bez výstřelků. Funkční byt, jemuž chyběla oso-
bitost. Na rozdíl od pátrání u Christopha Gamblina tady Lucie
nenašla žádné album s fotografiemi, žádné indicie, které by na-
značovaly spojení mezi těmito dvěma lidmi. Duprèsová byla zřej-
mě osamělejší a opatrnější.

Čas strašně rychle ubíhal. Fotograf i policejní důstojník z jiné-
ho oddělení už odešli a odnesli vzorky, které předají do laboratoří.
Michaël Chieux dal stranou zápisník s poznámkami a časovým roz-
vrhem. Všechno se mohlo hodit. Registračky s účty, fakturami a dů-
ležitými doklady včetně žádostí o víza budou dopraveny do šestatři-
cítky a podrobeny pečlivé prohlídce. Pro vyšetřovatele bylo důležité,
aby nedělali zbytečnou práci. Nesměli však nic zanedbat.

„A tohle máme taky vzít?“

Lucie přistoupila ke kolegovi. Ačkoliv patřil k jinému vyšetřo-
vacímu týmu, mezi policejními důstojníky panovala solidarita.
Nezávisle na hodnostech si všichni tykali, znali se a až na pár vý-
jimek se měli rádi.

„Co to je?“

„Krabice s novinami, kterou jsem našel pod postelí. Zběžně
jsem ji prohlédl. Jsou tam výtisky *La Grande Tribune*, pro které
pracovala. Vypadá to, že v každém čísle vyšel jeden její článek.
Ale podepisovala se vždycky pseudonymem Véronique D. Dělal
a priori na horkých kauzách, jako byl třeba Mediator nebo aféra
Clearstream.“

Lucie se sehnula a vytáhla noviny z krabice. Bylo tam asi čtyři-
cet kousků, které zřejmě zahrnovaly celou profesionální kariéru
Duprèsové. Články, kterým pravděpodobně předcházely týdny
pátrání pod skrytou identitou.

Lucie přelétla titulky. Nejnovější články pocházely z roku 2011.
Pokud to mohla na první pohled posoudit, Valérie Duprèsová se

soustředila hlavně na témata související s politikou, průmyslem a životním prostředím, na energii z nahraditelných zdrojů, genetiku, biogenetiku, znečištění, farmaceutický průmysl, naftové skvrny... Citlivá témata, takže si musela nadělat spoustu nepřátel v nejvyšších kruzích.

Policistka se v balíku novin snažila najít články, které by mohly mít souvislost s prací Christopha Gamblina, ale marně. Nejstarší číslo pocházelo z roku 2006, tedy z doby, kdy Valérie do *La Grande Tribune* nastoupila. Její pozornost však přilákal text, který se od ostatních na první pohled lišil. Jednalo se o číslo *Figara* ze 17. listopadu 2011. Proč pod postelí schovávala vydání konkurenčních novin?

Lucie noviny prolistovala, aby si ověřila, jestli v něm nechybí nějaká stránka nebo jestli si Duprèsová nějaký článek neoznačila. Našla růžovou samolepku na druhé straně, na které bylo napsáno: „654 vlevo, 323 vpravo, 145 vlevo.“

Příliš zvláštní detail na to, než aby to víc neprozkoumala.

„Já vím, že nám to přidělá práci, ale musíme je vzít s sebou.“

S úlovkem z domovní prohlídky, který tvořily tři krabice překypující papíry, vyšlapali oba důstojníci sto padesát schodů vedoucích do jejich kanceláří ve třetím patře na Zlatnickém nábřeží číslo 36. Dříve než Lucie začala asi tak v devatenácti svou kariéru, vždycky snila o tom, že jednou bude kráčet po staré prkenné podlaze a po úzkých chodbách v podkroví, které dovnitř pouštělo jen málo denního světla. Číslo 36 na Zlatnickém nábřeží bylo pro každého francouzského policistu mýtem opředeným místem, kde se soustředilo vyšetřování největších kriminálních případů. Lucie se sem dostala protekčně – díky Sharkovi a zejména díky bývalému šéfovi kriminálky – před půldruhým rokem. Ona, obyčejná holka z Lille... Když den za dnem a noc za nocí pracovala v šestatřicítce, uvědomovala si, že pomalu zapomíná, kde se to ocitla, a že už vnímá jen tu hrstku odvážných mužů a žen, vášnivě bojujících

s gangrénou města, jež se pro ně stalo příliš velkým. Na tom nic mýtického nebylo.

Michaël Chieux byl zbrocený potem, když odložil dvě krabice na stůl ve velké obdélníkové místnosti patřící Bellangerově týmu. Lucie se zhroutila na židli a se zaťatými zuby si oběma rukama masírovala pravou nohu.

Zůstala sama s poručíkem Pascalem Robillardem, ponořeným do kontrolování výpisů a faktur. Místnost byla velká a útulná. Bellanger a Sharko – jednička a dvojka týmu – zabrali stoly u okna, odkud byl výhled na Seinu a na Pont-Neuf, zatímco Lucie, Robillard a Levallois seděli na druhé straně s výhledem do chodby. Všechno v této kanceláři ukazovalo na dominantní postavení mužů: plány Paříže, plakáty s motorkami nebo se ženami, skříně překypující spisy a dokonce televizor. Většina chlapů trávil víc času tady než doma.

Pascal Robillard vrhl na Lucii nervózní pohled.

„Neříkej mi, že musím projít ještě něco dalšího!“

„Obávám se, že ano. Jsou tady žádosti o víza, kdyby ses na ně mohl podívat přednostně...“

„Všichni chtějí něco přednostně. Myslím, že malý, silný kafe by mi udělalo dobře. Půjdeš se mnou?“

„Ale musíme sebou hodit. Za půl hodiny musím být na pitevně.“

„S tím jsi souhlasila?“

„Neměla jsem na výběr.“

Nezbytný automat na kávu stál na konci chodby v miniaturní mansardové místnosti, fungující jako kuchyňka. Tady se důstojníci z kriminálky scházeli, tady odpočívali, žertovali a informovali se o probíhajících případech. Lucii sem o pauzách zvali na kafe často. Povídat si se ženou – navíc hezkou, co si budeme namlouvat – působilo členům týmů potěšení.

Svalnatý Pascal Robillard hodil do misky drobné, vzal si dvě kapsle a strčil je do kávovaru.

„Dostal jsem ty čtyřvery noviny, které si oběť odnesla z archivu. Ještě jsem neměl čas je pořádně prohlédnout, ale i tak jsem narazil na něco, co by tě mohlo zajímat.“

Robillard nepatřil k mužům terénu. Byl ženatý, měl tři děti a dával přednost klidu a bezpečí kanceláře, kde se mohl hrabat v minulosti obětí, rozpitvávat jejich soukromý život a posilovat. Bez velké nápaditosti ho přezdívali Slídlil.

„Protože se všechny noviny z té krabice týkaly departementů Rhône-Alpes a Provence-Alpes-Côtes d'Azur, napadlo mě prověřit faktury za telefon Christopha Gamblina a hledat předvolbu 04. Říkal jsem si, že člověk nikdy neví. A našel jsem...“

Lucie si vzala šálek kávy, kterou pila černou bez cukru i bez mléka. Bylo víc než pravděpodobné, že noc bude dlouhá a že čistý kofein v žilách se bude hodit. Do misky hodila peníze a vzala si taky čokoládové sušenky.

„Povídej.“

„Předvolbu 04 jsem dohledal v listopadové faktuře. Naše zmrzlá oběť tam volala jednou 21. listopadu, abych byl přesný.“

„Do jakého města?“

„Do Grenoblu. Vytočil jsem to číslo a ozval se mi Ústav soudní patologie. Přes několik prostředníků jsem se nakonec dostal k jistému Luku Martellovi, jednomu z místních patologů. Velmi dobře si na naši oběť vzpomínal. Gamblin ho navštívil a vyptával se ho na jeden konkrétní případ. Na jednoho člověka, který se utopil v horském jezeře.“

Lucie umyla prázdný šálek pod tekoucí vodou. Znovu se podívala na hodinky. Tlačil ji čas.

„Dej mi číslo na toho patologa.“

Robillard dopil kafe a vyhodil prázdný obal od lékořicové tyčinky.

„Nedělej si starosti. Přivedl jsem na tuhle stopu našeho patologa. Ten doktor z Grenoblu mu bude muset všechno vysvětlit do nejmenších detailů a poslat pitevní protokol faxem. Dnes večer dostaneš na pitevně zprávy o dvou mrtvolách.“

„Dva v jednom, geniální!“

„A mám ještě něco lepšího. Ten případ s utopencem je z února 2001.“

Lucie pochopila.

„To je datum, kdy vyšly jedny z těch novin z archivu.“

„Přesně tak. Takže jsem trochu pátral. O tom případě utopení se tam píšou nejrůznější fakta.“

„Jsi génius. Dal jsi udělat kopie těch novin a...“

„Všechno jsem vytiskl v několika exemplářích, leží na mém stole. Pomohlo by mi, kdybys nakoukla do těch tří zbývajících novin, jestli v nich nenajdeš nějaký společný bod, protože já nevím, kam dřív skočit.“

„Dobře. A mimochodem, co to slovo, které oběť vyryla do ledu, Aconla nebo Agonia...?“

Pokrčil rameny.

„Nic. Co se týče Agonie, zavolal jsem do stejnojmenné marketingové firmy. Nikdy o Christophu Gamblinovi neslyšeli. Ani faktury nedokazují, že by je kdy kontaktoval. Třeba někdo od nás sebere odvalu a přečte si stejnojmennou knihu a koukne na film, ale upřímně pochybuju, že to má nějakou souvislost. Jisté je, že na tom případě něco smrdí. Za deset dní budou Vánoce, to nejsou ideální okolnosti pro rodinnou dovolenou.“

„Mně to povídej!“

Lucie se s ním rozloučila a nechala ho samotného s jeho lékořicovými tyčinkami. Pomalu došla do kanceláře, kde si vzala *Figaro* a čtyři kopie *La Grand Tribune*, a zamířila ke schodišti a k místu, které nenáviděla ze všeho nejvíc na světě, protože věděla, že tam znovu prožije bolest ze zmizení svých dcer: k Ústavu soudního lékařství.

7.

[D]íky neustávajícímu proudu vozidel se sníh na dálnici A86 ještě nestačil udržet, ale i tak dopravu zpomaloval. Sharkovi se podařilo dorazit do nemocnice v Créteil až hodinu a půl po odjezdu z hlavního města, přestože nebyla vzdálená víc než patnáct kilometrů. Cestou se spojil s velitelem policie v Maisons-Alfort, který taky zamířil na pediatrické oddělení. Přivedla ho sem informace o vloupání k jedné ze čtyř „Valérii Duprèsových“ z jeho seznamu.

Oba policisté se sešli v hale veřejné nemocnice. Patrick Trémor dorazil stejně jako Sharko v civilu, ale měl na sobě poněkud ležérnější oblečení: džíny, khaki rolák, černý baret a koženou bundu. Měl silný hlas a pevný stisk motorkáře. Pařížský policista odhadoval, že je přibližně stejně starý jako on, kolem padesáti let. Když se navzájem představili, zamířili do prvního patra. Sharko okamžitě přikročil k tématu: „Jak pokračuje vyšetřování?“

„V tuto chvíli nic moc. Obešli jsme sousedy v místě, kde jsme kluka našli, ale nikdo ho nezná. Totéž platí o sociálních zařízeních nebo ústavech. Oblečení, které měl na sobě, nemá žádnou visačku. Nikdo doteď nepodal žádné oznámení o zmizení. Jeho portrét necháme brzy kolovat po nejrůznějších komisařstvih a četnických stanicích a pošleme ho i jinam, když to bude potřeba.“

Podle lékaře má na zápěstí charakteristické stopy po pevně utažených kovových poutech.“

„Někdo ho spoutal?“

„Je to velmi pravděpodobné.“

Sharko nasadil vážný, zachmuřený výraz. Případ únosu nebo týrání dítěte... To všechno by mohlo znovu otevřít Luciiny rány. Napadlo ho, co jí řekne, až se ho večer zeptá, jak dopadl v nemocnici. Snažil se zůstat soustředěný a vrátil se k rozhovoru.

„Potřebujeme ten kousek papíru, který jste u něj našli. Kvůli grafologickému rozboru. Je možné, že to slovo napsala Duprèsová osobně.“

„Samozřejmě, ale... než jsem za vámi vyrazil, dozvěděl jsem se, že vyšetřovací soudce pověřený vašim případem kontaktoval prokuraturu v Créteil. Je to jen pocit, nebo chce kriminálka tenhle případ už převzít?“

„Nejsem o tom vůbec informován a ambice prokurátorů a mých nadřízených mi úplně unikají. Navíc se hroutíme pod návalem práce a myslíme, že pomoc zvenčí by byla vítána, tak proč by to dělali?“

„Kvůli médiím. Kriminálka se ráda chlubí podobnými případy.“

„Já osobně na média kašlu. Jsem tady, abych se pokusil zjistit, co se stalo, a ne abych diskutoval o válce klanů. Doufám, že vy to máte stejně.“

Zdálo se, že velitel poznámku pochopil a přikývl. Vyndal z kapsy složený papír a podal ho Sharkovi.

„Tohle je zatím kopie, než dostanete originál.“

Komisař Sharko si lístek vzal a zastavil se uprostřed schodiště. *Valérie Duprèsová, 1975, Francie*. Písmo bylo roztřesené a nepravidelné. Věta napsaná pod časovým tlakem a za nepříznivých podmínek. Proč tam autor dopsal Francie? Když bychom předpokládali, že to napsala sama Duprèsová, znamená to, že se v tu chvíli nacházela i s dítětem v cizině? Sharko prstem ukázal na několik míst na fotokopii.

„Ty černé skvrny, to jsou...“

„Podle laboratoře je to buď hlína, nebo prach smísený s krví. Je předčasné dělat závěry, jestli patřila tomu klukovi, ale nemyslíme si to. Na opačné straně papíru je v krvi otisk prstu. Příliš široký na to, aby patřil tomu dítěti. Musíme ověřit, jestli nepatří té vaší Valérii Duprèsovè.“

Sharko se snažil představit si scénář, který by mohl k něčemu takému vést. Investigativní novinářka možná tomu dítěti pomohla uprchnout z místa, kde ho drželi, a zranila se při tom. Museli se rozejít, a proto mu strčila do kapsy ten papírek? Ale podařilo se jí uprchnout? A jestli ano, kde teď je a proč nezavolá?

Hleděl mlčky na ty tmavé skvrny a v duchu si představoval nejhorší závěry. Forenzní laboratoř bude rychle schopna odpovědět na otázku, jestli krev na tom dopisu patří Valérii Duprèsovè. Biologické stopy odebrané v jejím bytě – vlasy v hřebenu, sliny v kartáčku na zuby, částechy kůže na oblečení – porovnají technici s otiskem na papíře. Srovnání DNA bude tudíž rozhodující.

„Teď mi řekněte vy, co všechno víte,“ vyzval Sharka Trémor.

Pomalu vykročili. Sharko to vzal stručně. Vyprávěl o novináři nalezeném v mrazáku a o tom, jak ho vrah nechal trpět. O pátrání v archivu deníku *La Grande Tribune*. O kolegyni oběti Valérii Duprèsovè, která zmizela a jejíž byt právě prohledávali. Trémor pozorně poslouchal a obdivoval přitom loajalitu a otevřenost svého kolegy.

„S jakým zločinem máme podle vás co do činění?“

„Mám pocit, že to bude něco velmi dlouhého a komplikovaného.“

Vyhledali lékaře, který se o neznámého chlapce staral. Doktor Trenti je zavedl do pokoje malého pacienta. Dítě mělo v žilách zavedené infúze, bylo napojené na několik monitorů a spalo. Mělo krátké světlé vlasy a vysoké, vyčnívající lícní kosti. Určitě moc nevážilo.

„Museli jsme mu dát sedativum. Špatně snášel infúzi glukózy i injekce. Ten kluk je vystrašený. Každá další neznámá tvář ho

vyděsí k smrti. Byl hypoglykemický a dehydrovaný, málem jsme ho ztratili.“

Sharko přistoupil blíž. Zdálo se, že dítě klidně spí.

„Co říkají testy?“

„Do této chvíle jsme provedli jen standardní biologická vyšetření. Zjistili jsme hodnoty, odebrali jsme mu krev, udělali ionogram a rozbor moči... Na první pohled nic abnormálního kromě nadměrného počtu bílkovin, které ukazují na špatnou funkci ledvin. Nedopustili se na něm žádného sexuálního násilí a kromě otlaků kolem zápěstí na sobě nemá žádné charakteristické stopy týrání. Na druhé straně má některé problémy, které jsou na dítě jeho věku neobvyklé. Kromě těch ledvin, o kterých jsem vám už říkal, má vysoký tlak a srdeční arytmií. V tuto chvíli bije jeho srdce podle monitoru pravidelně, má kolem 60 tepů za minutu, ale...“

Vzal chorobopis zastrčený v deskách z umělé hmoty, které visely na pelesti postele, a ukázal jim elektrokardiograf.

„Podívejte, tohle jsou fáze, kdy jeho srdce bez zjevné příčiny zrychluje nebo zpomaluje. Kdyby mu bylo o čtyřicet let víc, byl by to jasný kandidát na infarkt.“

Sharko hleděl střídavě na chorobopis a na chlapce. Měl krásnou, hladkou tvář. Muselo mu být maximálně deset let. A přesto se zdálo, že má nemocné srdce.

„Už jste se s něčím takovým setkali?“

„Ano, a těch příčin může být víc. Vrozená srdeční vada, anomálie koronárních cév, zúžení aorty. Musíme pátrat. Ale je tu ještě jedna pozoruhodná věc. Dítě vykazuje počínající šedý zákal, oční čočka je lehce neprůhledná.“

„Šedý zákal...? To je přece nemoc postihující starší lidi, ne?“

„Ne vždycky. Existují taky genetické formy postihující i malé děti. Tohle je bezpochyby jeden z těch případů. Dá se to velmi snadno operovat.“

„Ale nikdo ho operovat nenechal. Srdeční arytmiie, šedý zákal, špatně fungující ledviny. Co to podle vás znamená?“

„V tuto chvíli těžko dělat závěry. Přijali jsme ho během mé služby před necelými čtyřmi hodinami. Je jisté, že není v dobrém zdravotním stavu. Jakmile ho probudíme, počítám s tím, že ho podrobíme všem lékařským a laboratorním testům. Uděláme mu EEG, EKG, provedeme gastroenterologické a oftalmologické vyšetření. Odebereme mu krev a budeme v ní hledat eventuální přítomnost toxinů.“

„Zkusili jste ho rozmluvit?“

„Nemocniční psycholog se o to pokusil, ano. Ale dítě bylo tak vyděšené a unavené, že to vůbec nešlo. Musíme ho nejdřív uklidnit a ujistit ho, že tady ho nic zlého nepotká. Problém je, že nevíme, jestli nám rozumí.“

Lékař s rukama v kapsách pláště obešel postel a pokynul oběma policistům, ať přijdou blíž.

„Uvědomil jsem sociální služby,“ dodal. „Lidi z nadace Pomoc dětem přijdou zítra. O toho chlapce se musí někdo postarat, až ho propustíme.“

Zvedl prostěradlo a sklopil oči k chlapcovu hrudníku. Nad srdcem bylo zvláštní tetování. Tři nebo čtyři centimetry široké. Zobrazovalo strom se šesti křivými větvemi zvedajícími se jako sluneční paprsky k vrcholu kmene. Pod ním bylo vytetováno malými číslicemi číslo 1 400. Tetování bylo jednobarevné, černé a nevypadalo jako to, které se dělá věžňům jehlou namočenou v inkoustu. Provedení působilo profesionálně.

„Říká vám to něco?“ zeptal se doktor.

Sharko si s kolegou z Maisons-Alfort vyměnil znepokojivý pohled. Komisař se sklonil a prohlížel si tetování zblízka. Už toho viděl za svou kariéru dost, ale stejně se nemohl ubránit myšlence na to, jaká zrůda mohla něco takového dítěti udělat. Věděl jen, že taková monstra skutečně existují a že je zapotřebí je chytit, aby už nikomu neublížovala.

„Vůbec nic. Vypadá to jako... nějaký symbol.“

Trenti ukázal prstem na oba konce tetování.

„Podívejte se sem. Na některých místech jsou velmi slabé stopy po jizvách. Řekl bych, že to tetování je z nedávné doby, udělali ho asi tak před dvěma týdny.“

Kapitán Trémor nervózně otáčel snubním prstenem. Venkovní chlad se mu odrazil v obličeji, takže měl ještě tvrdší výraz.

„Můžete mi pořídit fotku toho tetování?“

Než stihl lékař odpovědět, Sharko vytáhl mobil a vyfotografoval detail toho zvláštního znamení i s číslicí napsanou pod ním. Z jakého pekla přišel tenhle vyčerpaný kluk ocejchovaný jako zvíře? Trémor se na Sharka upřeně zadíval a sevřel rty.

„Máte pravdu. Je to jednodušší a účinnější.“

Napodobil ho a taky si vyfotil chlapce mobilem. Ve chvíli, kdy se Sharko chystal strčit mobil do kapsy, rozvibroval se. Sharko přijal hovor. Volal Nicolas Bellanger...

„Ano, tady Sharko.“

„Tady Nicolas. Tak co ten kluk?“

Sharko rychle shrnul, co se právě dozvěděl. Když si vyměnili pár novinek o případu, Bellanger řekl: „Poslyš, volám ti kvůli něčemu jinému. Musíš se hned vrátit do šestatřicítky.“

Sharko cítil, že Bellangerův tón je mimořádně vážný a naléhavý. Stoupl si k oknu a zahleděl se na osvětlené město.

„Nejsem daleko od domova. Z nemocnice jsem vzhledem k předpovědi plánoval jet rovnou domů. Na silnici je ledovka. Co se děje?“

„Nemůžu ti to říct do telefonu.“

„Zkus to. Trvalo mi hodinu a čtvrt, než jsem se dostal sem, a nemyslím si, že zpátky to bude lepší.“

„Kontaktovala mě četnická stanice z jedné díry v Bretani ležící asi pět set kilometrů odsud. Před týdnem tam pořádali slavnost a někdo jim ji pořádně pokazil. Uprostřed noci vyrazil dveře a na zeď napsal tuhle větu, poslouchej dobře: *„Nikdo není nesmrtelný. Duše, život, smrt. Tam tě čeká.“* Bylo to napsáno krví, kusem dřeva nebo něčím takovým.“

„Myslíš, že to má nějakou souvislost s naším případem?“

„Na první pohled žádnou. Ale je jisté, že to souvisí s tebou.“

Sharko se štípl do nosu. Zavřel oči a tvář se mu zachmuřila.

„Nicholasi, zavěším, jestli mi to do pěti vteřin nevysvětlíš.“

„Už jsem u toho. Četníci to považovali za tak závažnou věc, že požádali laboratoř, aby zjistila, odkud ta krev pochází, a nechali udělat i testy DNA. Byla to lidská krev, tak začali hledat v národním digitálním seznamu genetických otisků. Říkali si, že možná byl ten hajzl tak stupidní, že napsal vzkaz svou vlastní krví. A ten vzorek v seznamu skutečně našli.“

Následovalo ticho. Sharkovi se rozbušilo srdce, jako kdyby už tušil, co mu šéf oznámí.

„Je to tvoje krev, Francku.“

8.

[L]a Grande Tribune, vydání Rhône-Alpes z 8. února 2001:

Podle informací četnické stanice v Montferratu bylo včera ráno nalezeno tělo mladé, asi třicetileté ženy bez života. Byla oblečená a měla u sebe průkaz totožnosti. Ležela v ledových, částečně zmrzlých vodách jezera Paldru v Charavannes, nacházejícím se asi padesát kilometrů od Aix-les-Bains. Četníky zavolal jeden ranní kolemjdoucí. Přesná příčina smrti bude známa až poté, co bude provedena pitva v ústavu soudního lékařství v Grenoblu. Jedná se o nehodu, nebo o zločin? Tato poslední hypotéza se zdá být pravděpodobná, protože auto oběti nebylo ještě nikde v okolí nalezeno, takže se můžeme ptát, co dělala tato žena v zimě poblíž osamělého jezera obklopeného prudkými srázy, kde už došlo k řadě nehod?

Olivier T.

Lucie si v autě znovu v duchu přehrávala ta děsivá fakta, která se právě dozvěděla.

Smrt utopením uprostřed zimy. Podezření na zločin. Proč se Christophe Gamblin zajímal právě o tento deset let starý případ? Už ho vyřešili? Objevila se v trojích dalších novinách, které si odnesl z archivu, nová fakta? Lucie ještě neměla čas se do nich podívat,

měla už desetiminutové zpoždění, ale od této chvíle si už byla takřka stoprocentně jistá, že chápe, co Christopha Gamblina motivovalo, aby během dovolené pátral v archivu *La Grande Tribune*.

Na chvílku zůstala stát před obrovskou cihlovou budovou naproti Slavkovskému nádraží na opačném břehu Seiny. *Dům mrtvých*, pomyslela si s obavami, do něhož lidé, kteří nedávno ještě žili, přicházeli, aby se nechali rozřezat. Po levici vycházely stíny ze stanice metra Quai de la Râpée, od které vedly ukazatele na náměstí Bastily a na Italské náměstí, příjemná místa pro turisty. Ale tito chodci netušili, že nejhorší zločiny z celé Paříže jsou pečlivě vyšetřovány jen pár metrů od nich v budově stojící uprostřed města.

Lucie se zachvěla.

Těžké sněhové vločky se kupily na její bundě, na autech i na střechách. Jako kdyby se zastavil čas a hluk, který se obvykle vznášel nad městem, pohltit sních. Ve slabém světle pouličních lamp si Lucie připadala, jako by se ocitla v dekoraci filmové detektivky.

Přesvědčila sama sebe, aby vstoupila do pařížského ústavu soudního lékařství. Noční vrátný zkontroloval její doklady a pak ji nasměroval do sálu, kde se konala pitva Christopha Gamblina. Zhluboka se nadechla, vešla do chodby osvětlené zářivkami a snažila se kráčet co nejrychleji. V hlavě jí vířily ty nejhroznější obrazy. V duchu viděla ohořelá dětská tělíčka, cítila pach spáleného masa, který byl tak příšerný, že by ho ani nedokázala popsat. Duchové a dětské hlasy ji pronásledovaly mezi těmito zdmi ještě víc a děsily ji. Nikdy, nikdy se neměla zúčastnit prohlídky *post mortem* jedné ze svých dcer. V tom, co ten den prožila a cítila, nebylo nic lidského.

Zrychlila. Nedokázala se otočit, přemýšlet, ani se obrátit a běžet zpátky. Ostré světlo v pitevně, přítomnost Paula Chenaixe a fotografa z forenzní laboratoře jí pomohly vstoupit na pitevnu. Nemohla se však dlouho vyhýbat pohledu na bílou, nahou mrtvolu

ležící na stole, jejíž každá rána, každá modřina připomínala peklo, kterým si musel Gamblin projít.

„To není správné, že jsi tady,“ řekl Chenaix. „Předpokládám, že Franck o tom neví.“

„Předpokládáš dobře.“

„Ty víš, že i rok a půl po nějaké události je přenos pořád možný. Ty jsi...“

„Jsem připravená, k žádnému přenosu nedojde. Tohle tělo nemá vůbec nic společného s těly těch devítiletých dvojčat. Vydržím to. Jasný?“

Chenaix si prsty prohrábl svou krátkou kozí bradku, jako kdyby se rozhodoval.

„Tak dobře... Už jsem ho zvážil, změřil a zrentgenoval. Máme první fotky. Externě jsem ho ohledal, abych se tím později nezdržoval. Dnes v deset večer je v televizi koncert Madonny a ...“

„A tvé závěry?“

Chenaix přistoupil k objektu, který mu od této chvíle zcela patřil. Lucii připomněl pavouka, který balí oběť do kokonu předtím, než ji uskladní. Potichu se nadechla a přistoupila ke stolu. Jen stěží snášela pohled do skelných očí oběti.

„Zářezy byly způsobené nějakým tenkým nástrojem,“ řekl Chenaix a vzal skalpel, „jako je tenhle. Je velmi ostrý, projde šaty jako nůž máslem, aniž by látku roztrhnul. Jizvy jsou v nejrůznějším stupni. Vrah začal pažemi, pak zaútočil na břicho a na nohy. Celkem třicet tři řezných ran, realizovaných, řekl bych, ve velmi krátké době. Oběť byla oblečená.“

Lucie si nesundala bundu, byla jí strašná zima a nic v tomto sálu ji nemohlo ani trochu zahřát. Křečovitě se chytla rukávu. Vrah mučil oběť předtím, než ji zavřel do mrazáku.

„Zkurvysyn!“

Paul Chenaix si vyměnil krátký pohled s fotografem a zakašlal.

„Je tady řada poškození na kůži v oblasti kotníků a zápěstí. Oběť byla přivázaná a marně se snažila uvolnit.“

„Sexuální zneužití?“

„Ne, ani stopa.“

Lucie si třela ramena. Ten hajzl, který mučil Christopa Gamblina, ji aspoň tohoto ušetřil.

„A po mučení ho strčil do mrazáku?“

„Předpokládám, že ano. Žádná z těch řezných ran nebyla smrtelná.“

„Vrah ani na chvíli nezpanikařil a nejednal v afektu?“

„Ty řezné rány nebyly dostatečně hluboké na to, aby oběť vykrvácela. Už ses řízla do prstu o papír? Hodně to bolí, ale moc to nekrváčí. Tohle je ten případ.“

Lucie dlouho mlčela, než začala klást další otázky. Nedokázala odtrhnout oči od poraněných prstů oběti. Škrábal do ledu až do krve. Christophe Gamblin se snažil uniknout z ledové pasti, snažil se zabránit smrti, aby ho vzala do své náruče. Ale nedokázal to.

„Podle tebe ovládal vrah něco z anatomie?“

„Těžko říct. Takovou věc dokáže udělat kdokoliv. Dělal všechno proto, aby ublížil.“

„Máš ponětí, kdy došlo k úmrtí?“

„Prostudoval jsem teplotní grafy a charakteristické vlastnosti mrazáku. Myslím, že zemřel kolem půlnoci, plus minus dvě hodiny.“

Chenaix si pečlivě připravoval materiál.

„Po pitvě ti povím všechno o tom případě z Grenoblu. Zprávu mi poslali k večeru. Víš, o co se jedná?“

Lucie si vzpomněla na fakta, která si přečetla cestou a která ji rozrušila.

„Pascal Robillard mi krátce vyprávěl o té utopené v horském jezeře. Jsem tady taky kvůli tomu.“

Paul Chenaix si pevně zavázal modrý plášť a s vážnou tváří se postavil za objekt.

„Teď vezmu skalpel a rozříznu ho. Couvni trochu, Lucie, nemušíš...“

„Prosím. Budu v pořádku.“

Chenaix se pustil do práce. Neměl roušku. Lucie věděla, že jednou se dozvěděl, že oběť měla rýmu, až ve chvíli, když jí otevřel žaludek a nadýchal se výparů. O několik kroků ustoupila a uvědomila si, že se jí podlamují kolena. První fáze pitvy, kdy lékař stáhne kůži z obličeje, aby získal přístup k lebce a pak k mozku, byla na pohled úplně nejtěžší. Jednak tu byl strašný zvuk pilky, stříkance kostí a krve, ale hlavně se to dotýkalo onoho zbytku lidství, který v mrtvole zůstal. Jeho oči, nosu a úst.

Patolog pokrčoval v pitvě, zatímco fotograf dělal jednu fotografii za druhou, protože by jim mohly být později užitečné třeba u soudu. Vynětí mozku, stažení kůže od brady až k podbřišku, odnětí sklívce z očí. V první hodině patolog kladl všechny orgány pod lampu a na váhu, vážil a studoval jejich vzhled a barvu kvůli eventuální přítomnosti jedů – malinově červená barva by znamenala přítomnost oxidu uhelnatého, rumělka zase přítomnost kyanidu – a hledal vnitřní poranění. Pod nerezovým ocelovým stolem odtékaly hnědé a načervenalé tekutiny do odtokového žlábků. Na milimetr přesnými pohyby patolog analyzoval obsah žaludku. Odebral vzorky, které umístil do dvou malých skleněných zkumavek, a pečlivě na ně nalepil etikety. Otevřel močový měchýř a i od tamtud odebral materiál.

„Měl plný močový měchýř. Extrémní chlad mu zabránil ve vyprázdnění. Moč se taky mohla proměnit v toxickou látku.“

Lucie si přejela rukou po obličeji. Už necítila pachy, čichové vjemy byly přesycené, ale tělo si dál uchovávalo svou konzistenci. Muž ležící naproti přímo řval o své kalvárii, bolesti a bezmoci. Lucie v duchu pomyslela na jeho rodiče. Už se určitě zprávu o jeho smrti dozvěděli a museli se zhroutit. Jejich život už nikdy nebude stejný jako předtím. Byl Gamblin jejich jediné dítě? Stýkali se ještě? Lucie cítila, jak se pohybuje v jiném čase a prostoru. Pitevna náhle potemněla a policistka se ocitla jinde. Vzpomněla si na boučání na dveře svého bytu, na tu noc... Na lampy, osvětlující tmavé

místnosti, daleko, daleko od jejího domova. Na malé spálené tělo, z něhož zůstaly nedotčené pouze nohy, které musely být chráněné od plamenů.

Světlo lampy nad pitevním stolem ji bodalo do očí. Náhle se otočila, rozrazila létací dveře a vypotáčela se do chodby. Vyzvracela se, pak se opřela o zeď, svezla se na zem a hlavu schovala v dlaních.

Chenaix přiběhl vzápětí.

„Chceš se trochu natáhnout?“

Lucie zavrtěla hlavou. Oči měla zamlžené a ústa zalepená. Obtížně vstala.

„Promiň, nikdy se mi to nestalo. Myslela jsem, že...“

Zmlkla. Chenaix ji podepřel a vedl ji chodbou pryč.

„Já to tady uklidím, byla to jen taková malá nevolnost, neboj. Dokončím pitvu sám a řekneme, že jsi zůstala až do konce. Běž do mé kanceláře v prvním patře. Je tam křeslo, můžeš si v něm odpočinout. Přijdu ti oznámit všechny výsledky.“

Lucie odmítla.

„Nechci. Musíš mi říct o tom případě z Grenoblu, musím...“

„Sejdeme se nahoře za hodinu. Potřebuješ mít čistou hlavu, abys vnímala, co ti řeknu.“

Otočil se a vykročil zpátky na pitevnu. Jeho hlas ještě rezonoval chodbou, zatímco dveře se už za ním zavřely: „Protože tenhle případ je bizarní. Velmi, velmi bizarní...“

9.

[S]harko se celý udýchaný přihrnul jako velká voda do kanceláře, kde ještě pořád pracovali Pascal Robillard a Nicolas Bellanger. Chodby kriminálního oddělení na šestatřicítce byly prázdné. Většina kolegů z ostatních týmů se už vytratila domů k rodinám nebo diskutovali nad skleničkou v nějakém pařížském baru. Když Bellanger Sharka spatřil, vstal, popadl notebook do podpaží a odvedl ho do vedlejší prázdné místnosti. Rozsvítil, zavřel za nimi dveře a pustil počítač.

„Četníci z Pleubianu mi poslali e-mailem fotky, podívej.“

Sharko za jeho zády strnul. Rukama nahmatal židli, musel si sednout. Na jeho šedivějících vlasech a na ramenou jeho černého kabátu ještě tály sněhové vločky.

„Říkal jsi Pleubian? Pleubian v Bretani?“

„Pleubian v Bretani, ano. Ty to tam znáš?“

„Je to... je to město, kde se narodila moje žena Suzanne.“

Oči upíral několik vteřin do země. Jak dlouho už nevyslovil název tohoto malíčkého města na Côtes-d'Armor? Náhle mu v mysli vyvstala zvláštní vzpomínka. Vůně hortenzií, teplého cukru a přezrálých jablek. V duchu viděl Suzanne, jak se směje a točí v rytmu keltské hudby. Myslel, že tyhle obrazy se už navždy ztratily, ale některé čekaly někde v hlubinách jeho hlavy.

„To udělal on,“ vydechl.

Bellanger si k němu přisedl. Stejně jako všichni ostatní i on znal Sharkovu smutnou minulost. Jeho ženu Suzanne unesl sériový vrah, kterého pak Sharko chladnokrevně zabil. Suzanne našli úplně šílenou až po devíti měsících. V roce 2004 přišla o život spolu s jejich dcerou, když je v zatačce na jedné státní silnici přejelo auto. Sharko se tehdy zřítíl do hluboké propasti a nikdy se z ní ve skutečnosti nedostal.

„Kdo on?“ zeptal se Bellanger.

„Vrah Frédérica Huraulta.“

Policejní kapitán nevěděl, kam Sharko míří. Slyšel o případu Hurault, na němž jeho kolega kdysi pracoval v jiném týmu. V roce 2001 soud rozhodl, že Frédéric Hurault nenese trestní odpovědnost za vraždu svých dcer, kterou spáchal v pomatení mysli. Vyšetřování vedl Sharkův tým. Huraulta nakonec zatkli. Po chaotickém procesu byl umístěn do psychiatrického ústavu. Krátce na to z něj byl v roce 2010 propuštěn. Frédéric Hurault byl pak nalezen zavražděný ve Vincenském lese. Seděl v autě s hlavou probodnutou šroubovákem. Během forenzní analýzy místa zločinu našli technici na oběti Sharkovu DNA.

Komisař vzdychl a přejel si rukama obličej.

„V srpnu roku 2010 našli na Huraultově mrtvole moji řasu a v prosinci roku 2011 najdou moji krev na zdi v městečku, kde se narodila Suzanne. Ten blázen zná mou minulost i minulost mé ženy. Používá mé biologické stopy, aby mě zamotal do svého šílenství, a obrací se na mě.“

Nicolas Bellanger natočil počítač k Sharkovi a ukázal mu fotografii. Vylomené dveře a písmena napsaná krví na zed' kusem klacku.

„Nechápu. Kde by si opatřil tvou krev?“

Sharko vstal a zamířil k oknu vedoucímu na bulvár u Justičního paláce. Hleděl na chodníky a auta sunoucí se po čerstvém sněhu. Tam venku bylo někdo, kdo ho sledoval, pozoroval a pronikal mu do života.

Náhle se k šéfovi otočil.

„Kde je Lucie?“

Bellanger na Sharka rozpačitě pohlédl.

„Poslal jsem ji na pitvu.“

Sharko začal přecházet sem a tam a nedokázal se ovládnout.

„Na pitvu? Do prdele, Nicolasi, ty přece dobře víš, že...“

„Všichni byli v terénu. Nebyl nikdo jiný, koho bych tam mohl poslat. Ujistila mě, že to zvládne.“

„Samozřejmě že tě ujistila, že to zvládne! Co bys asi chtěl, aby ti řekla?“

Rozčilený Sharko vyťukal Luciino číslo. Hovor nevzala. Znepokojeně odhodil telefon na stůl a vrátil se k počítači.

„Nic z toho, co si teď řekneme, se nesmí nikdo z týmu dozvědět, a hlavně ne Lucie, ano? Nesmí se dozvědět o tom případu ani o těch fotkách. Řeknu jí o tom, až bude vhodnější doba. Mám tvoje slovo?“

„Záleží na tom, co mi řekneš.“

Sharko se zhluboka nadechl a snažil se uklidnit. Byl to příšerný den a noční můra z hodiny na hodinu čím dál víc roztahovala svá křídla.

„V poslední době mi několikrát brali krev. Lucie to neví.“

„Je to vážné?“

„Ne, ne. Chtěl jsem se jen ujistit, že jsem v pořádku a že je moje tělo ještě schopné fungovat. Šlo o standardní vyšetření. Nechtěl jsem Lucii bezdůvodně vylekat. No a asi před měsícem přepadli mou ošetřovatelku poblíž mého domu vedle parku Roseraie. Uhodili ji do hlavy, omdlela a oni ji okradli. Vzali jí doklady, peníze a hodinky. Vzali jí taky kufřík, ve kterém byly zkumavky s krví, kterou mi to ráno odebrala. Krev na těch zdech určitě pochází z toho kufříku.“

Bellanger se snažil zvážit všechno, co právě slyšel. Jestli Sharko mluví pravdu, zmiňované individuum vykazuje všechny známky nebezpečné duševní poruchy.

„Máme popis toho člověka, který ji přepadl?“

Sharko zavrtěl hlavou.

„Pokud vím, tak nemáme. Ošetřovatelka podala trestní oznámení na komisařství v Bourg-la-Reine. Musím bezpodmínečně ověřit, jak to s tím oznámením vypadá. Možná mají nějaké informace, nějaké stopy.“

Bellanger s vážným výrazem ukázal na počítač.

„Ten vzkaz ti něco říká? Po všem, co jsi mi právě vyprávěl, je naprosto jasné, že to sdělení patří tobě. Ten člověk věděl, že četníci pošlou vzorky do laboratoře a že zjistí, že to je tvoje krev.“

Sharko se opřel o stůl a naklonil se k monitoru. Na čele mu pulsovala velká žíla.

„Nikdo není nesmrtelný. Duše, život, smrt. Tam tě čeká. Neříká mi to vůbec nic. Kdo na mě čeká a kde?“

„Přemýšlej, víš určitě...“

„Vždyť ti říkám, že ano!“

Sharko začal nervózně přecházet po místnosti, bradu tiskl k hrudi. Snažil se pochopit smysl toho zvláštního vzkazu. Nedomáhal to. Byl příliš rozrušený. Mezitím Bellanger připojil notebook k tiskárně.

„Nějak to těm Bretoncům vysvětlím, ale podrobnosti jim neprozradím,“ prohlásil. „Jakou máme stopu?“

Sharko složil vytištěnou fotografii, kterou mu šéf podal, a strčil si ji do kapsy. Chvilí mlčel, než odpověděl.

„Stopu? Žádnou. Huraulta zabili v jeho autě šroubovákem, který jsme nikdy nenašli. Kromě mé DNA nemáme k dispozici žádnou další biologickou stopu ani otisky prstů. Nic. Žádné svědky. Obrátili jsme všechno vzhůru nohama, vyslechli jsme prostitutky, transvestity z Vincenského parku, Huraultovy sousedy, všechno nás dovedlo jen do slepé uličky. Ta DNA mi způsobila spoustu problémů. Málem jsem šel do kriminálu. Nikdo mi nechtěl věřit.“

„Uznej, že hypotéza, že tam někdo nechal tvou řasu jenom proto, aby tě do toho namočil, je trošku přitažená za vlasy. Na místě

jsi byl první. Tu řasu jsi tam klidně mohl nechat ty. Ke kontaminaci místa zločinu dochází často. Proto to nechali být.“

„A co kdybych tam ten den nepřijel? Řasu by stejně našli a stejně bych do toho byl zapletený. Ten chlap mě chce zničit. Víc než rok mlčel, a teď se znovu objeví pár dní před Vánoci.“

Sharko se cítil zneuzitý. Řasy a teď jeho krev. Jestli ho někdo v posledních měsících sledoval a pozoroval, jak to, že on, polda, si ničeho nevšiml? Odkud ho ten tajemný fantom proboha zná? Je to šílenec a obrací se přímo na něj. Je to otevřená výzva. Kdo to je? Chlap, kterého zatknul a který si svůj trest odpykal? Bratr, otec nebo syn nějakého vězně? Nebo jeden z těch šílenců, kterých jsou pařížské ulice plné? Prošel staré případy, zkontroloval vězně, kteří už vyšli na svobodu, prolistoval archivy případů, kterými se v minulosti zabýval. Nikdy k ničemu nedospěl.

Vzpomněl si na Lucii, na svou sterilitu, na dítě, které chtěla víc než cokoli na světě a které kvůli téhle svini, jež jim polykala neurony a požírala vnitřnosti, možná nikdy nebude mít. „Určitě s Lucií na pár týdnů odjedeme,“ řekl, protože ho už nic jiného nenapadlo. „Potřebuju přemýšlet, vydechnout si. Případ oběti z mrazáku a jeho zmizelé přítelkyně bude příliš dlouhý, příliš náročný. A teď ještě tenhle šílenec. Nepotřebuju mít v patách nějakého psychopata, který mě bude ohrožovat. Musím opustit byt, musím...“

Opřel se o zeď a zahleděl se do stropu.

„Nevím, co mám dělat. Rád bych aspoň strávil klidné Vánoce daleko od všeho svinstva. Chtěl bych zase žít jako obyčejný člověk.“

Bellanger na něj chápavě hleděl.

„Já ti přece nebudu říkat, co máš dělat, ale utíkat před problémy není žádné řešení.“

„Takže pro tebe je šílenec, který se mi lepí na paty a který ví, kde bydlím, jen obyčejný problém?“

„Hlavně vás oba potřebuji při vyšetřování toho složitého případu. Ty jsi nejlepší polda, jakého znám. Nikdy ses nevzdal, zvlášť

pokud bylo vyšetřování úplně na začátku. Bez tebe už tím nebude takový jako předtím. Tebe všichni poslouchají. Ty řídíš loď. A dobře to víš.“

Franck Sharko sebral mobil ležící na stole. Svaly měl napjaté a bolelo ho za krkem. Ten zatracený stres... Zamířil ke dveřím, položil ruku na kliku, ale než otevřel, dodal: „Díky, že mi takhle mažeš med kolem pusy, ale chci se tě na něco zeptat.“

„Jen do toho.“

„Lucie dost často není doma a vždycky se nějak divně vymlouvá. Tvrdí, že pracuje, že má spoustu papírování, ale já vím, že to není pravda. Někdy se vrací pozdě v noci. Ona a ty... víš, co tím chci říct?“

Bellanger vytřeštil oči.

„Ptáš se mě, jestli se vidáme?“

Ticho.

„Zbláznil ses? Proč to říkáš?“

Sharko pokrčil rameny.

„Kašli na to. Dnes večer už mi to vůbec nemyslí.“

S hlavou těžkou jako kriminální spis vyšel z místnosti a vytratil se v chodbě.

10.

[L]ucie odložila rámeček s fotografií dvou dětí, když za ní Paul Chénaix přišel. Dal si dlouhou sprchu, pečlivě si sčesal hnědé vlasy dozadu, oblékl si čisté šaty a voněl deodorantem. Byl to asi čtyřicetiletý, dynamický muž, teď už s méně vážným výrazem, než když měl na sobě lékařský plášť, měl kulaté brýle a velký nos. Lucie a Sharko s ním už několikrát byli na obědě a povídali si o všem s výjimkou smrti a vyšetřování.

„Když děti vyrostou, připomenou ti, jak rychle ubíhá čas,“ řekla Lucie. „Ráda bych tu tvou drobotinu poznala. Přijdeš s nimi a se ženou někdy k nám domů na návštěvu?“

Paul Chénaix držel v ruce umělohmotnou krabičku se vzorky uloženými do zapečetěných zkumavek a diktafon.

„Mohli bychom se domluvit, proč ne.“

„Ne mohli, musíme.“

„Musíme, ano. Je ti líp?“

Lucie litovala chvilkové slabosti. Byly doby, kdy dokázala čelit všemu a kdy ji děs kolem kriminálních případů vzrušoval víc než všechno ostatní. Díky nim zanedbávala vlastní děti, milostný život i ženské touhy. Dnes to bylo jinak. Kdyby tak mohla hodit do vzduchu hrst kouzelného prášku, vrátit se zpět a všechno změnit! Dokázala se však usmát.

„Noční vrátný byl tak laskavý, že mi dal pořádný kus čokolády. Matka se stará o labradora Klarka, který tuhle čokoládu zbožňuje. Můj bývalý pes teď váží o deset kilo víc než předtím.“

„Moc dietní to není, to je pravda, ale když ji před pitvou sníš, pomáhá to.“

„Neměla jsem čas.“

„Dnes už nemá nikdo čas na nic. Dokonce i mrtví spíchájí, musíme se jimi zabývat okamžitě. Je to začarovaný kruh.“

Zamířil k psacímu stolu a před Lucii položil vzorky tekutin, nehtů a vlasů.

„Každopádně jsi nic nezmeškala. Všechny soudně lékařské známky ukazují na to, že opravdu umřel na hypotermii. Srdce to nevydrželo.“

Zůstal stát, otevřel zásuvku a vyndal z ní spis asi o čtyřiceti stranách.

„Tohle je kopie pitevního protokolu, který mi v podvečer poslal kolega z Grenoblu. Diskutovali jsme spolu docela dlouho po telefonu. Christophe Gamblin za ním přijel asi před třemi týdny. Tvrdil, že píše článek o hypotermii. Představil se jako novinář, který pracuje pro nejrůznější noviny.“

Položil spis před Lucii.

„Zvláštní historka.“

„Poslouchám.“

„Ta žena se jmenovala Véronique Parmentierová, 32 let, úřednice v sociální pojišťovně v Aix-les-Bains. Její tělo vytáhli z vody jezera Paladru v departementu Isère 7. února 2001 v 9 hodin 12 minut. Venkovní teplota -6°C . Oběť bydlela asi třicet kilometrů odtamtud, v Cessieu. Odehrálo se to už před deseti lety, ale Luc Martelle si na to velmi dobře vzpomněl, a to ještě předtím, než se začal o ten starý případ zajímat Christophe Gamblin. Jednak kvůli příšerné zimě a jednak kvůli charakteru toho případu... A abych ti hned odpověděl na otázku, kterou mi vzápětí položíš, nikdy nebyl vyřešen.“

„Říkáš případ? Nejednalo se tedy o nehodu?“

„Hned to pochopíš. Ale nejdřív mi řekni, jestli víš, jak vypadá utopení?“

„Nikdy jsem nic takového nevyšetřovala. Vysvětli mi to.“

„Je to jedna z příčin smrti, kdy musí patolog postupovat velmi systematicky už od prvního ohledání, aby si byl jistý, že se skutečně jedná o utopení. U čerstvých mrtvol se hledá nejprve pěna u úst a nosu. Jde o směs vzduchu, vody a hlenů, která se nevyhnutelně vytvoří při posledním pokusu o nadechnutí. Projevuje se navenek a je tedy dobře viditelná. Existuje taky řada vnitřních známek, ve kterých se nemůžeš zmýlit: petechie v očích, husí kůže, cyanóza obličeje a ukousnutý jazyk díky posledním křečím. No a u naší oběti patolog nenašel žádnou z těchto indicií. Jejich absence ovšem nemůže utopení úplně vyloučit. Tajemství těla může vydat pouze pitva.“

„No a? Bylo to utopení, nebo ne?“

„Nebylo, ale umřela potopená ve vodě.“

„Přiznám se, že...“

„Chápu, že nerozumíš, to je normální. V tomto případě není nic jasné.“

Udělal pauzu a urovnal rámeček s fotografií svých dětí. Přemýšlel, jak komplikovaný případ vysvětlit co nejjednodušeji.

„Když ji můj kolega otevřel, nenašel žádné charakteristické známky utopení. Plíce byly čisté, neroztažené, žádný výron v oblasti osrdečníku nebo pohrudnice. Musel hledat dál. Existuje jeden nezvratný faktor, který za normálních okolností utopení potvrdí: hledání diatomů. To jsou mikroskopické, jednobuněčné řasy, nacházející se ve všech vodách. Během posledního reflexu nadechnutí se utopenec nadechne vody, a tedy i diatomů. Tyto diatomy nacházíme při pitvě v plicích, játrech, ledvinách, mozku a v morku kostí. Na místě, kde dojde k předpokládanému utopení, se odeberou tři vzorky vody, jeden na hladině jezera, druhý v menší a třetí ve větší hloubce. Obecně se však všichni spokojují

s odebráním z hladiny v místě, kde mrtvola plave, jinak by do toho museli zapojit potápěče a bylo by to velmi komplikované.“

„Dělá se to proto, aby mohli porovnat diatomy v rozdílných vzorcích vody z jezera s těmi, které se naleznou v tkáních mrtvoly?“

„Přesně tak. Zapamatuj si ale, že přítomnost diatomů v lidských tkáních je možná i u lidí, kteří se neutopili, protože některé z nich jsou obsaženy i ve vzduchu, který dýcháme, nebo v potravinách, které polykáme. Abychom tedy mohli potvrdit utopení, musí existovat shoda nejméně dvaceti diatomů obsažených v odebraných vzorcích vody a v tkáních oběti.“

Postrčil k Lucii list papíru.

„V pitevním protokolu Martelle uvádí, že neexistoval žádný společný diatom. Oběť neumřela v jezeře a neutopila se.“

„Tu ženu zabil vrah někde jinde a potom ji přemístil?“

„Takhle to nebylo. Pozorně poslouchej, je to ještě podivnější.“

Olízl si ukazováček a začal listovat stránkami protokolu. Lucie si všimla, že toho využil a podíval se na hodinky. Bylo 22 hodin 5 minut. Manželka na něj čeká, děti si už šly určitě lehnout a Madonna právě rozehrívá publikum.

„Ve střevech té oběti voda byla. Nacházíme ji v nich u oběti, které zůstanou pod vodou dlouhou dobu. Dostane se přirozeně nosem nebo ústy do střevního oběhu a zůstane tam. I tady porovnali diatomy ze vzorků vody z jezera s těmi, které se nacházely ve vodě ve střevech. A hádej, jak to dopadlo?“

„Žádné společné body?“

„Vody se musely smíchat, diatomy musely cestovat, takže tam nějaké společné byly. Ale každopádně jich nebylo dost. Voda přítomná v těle oběti nepocházela z jezera. Můj kolega tedy požádal o podrobnější analýzu. Charakteristika a odlišné koncentrace chemických prvků, zejména chlóru a stroncia, hovořily jasně. Jednalo se o vodu z kohoutku, která se do oběti dostala přirozenou cestou až po smrti.“

Lucie si nervózním gestem uhladila vlasy dozadu. Bylo pozdě, den byl příšerně únavný a absolutní soustředění ji taky nepřidávalo.

„Takže se mi snažíš říct, že se neutopila, ale mrtvou ji ponořili do vody z kohoutku a teprve pak hodili do jezera?“

„Přesně tak.“

„Ale to je šílené! A přišli patologové nakonec na příčinu smrti?“

„Otrava. Toxikologové z laboratoře odvedli skvělou práci, protože tento druh otravy se zjišťuje velmi těžce. Při důkladné analýze našli v tkáních kritické množství sirovodíku. Abych byl přesný... 1,47 mikrogramů v játrech a 0,67 mikrogramů v plicích.“

„Sirovodík? To je ten plyn, co páchne po zkažených vejcích?“

„A někdy se nachází v kanálech nebo septicích, ano. Vzniká rozkladem organického materiálu na bakterie. Někdy ho nacházíme i na okrajích sopek. To ji bezpochyby zabilo. Při slabé koncentraci může tento plyn vyvolat ztrátu vědomí vedoucí až k smrti, pokud je intenzivně inhalován.“

„Takže z toho nic nepochopili.“

Chénaix začal uklízet stůl. Tužky naskládal do stojánku a srovnal papíry. Za jeho zády se nacházela velká skříň s hromadami časopisů a lékařskými knihami.

„Ano, vyšetřovatelé z Grenoblu to vůbec nechápali. Já už jsem měl na stole lidi, kteří nešťastnou náhodou na otravu sirovodíkem zemřeli, hlavně čističe pařížských stok. To ti říkám proto, že za smrtí sirovodíkem nemusí za každou cenu stát zločin. Jenomže...“

„Ano?“

„Kolega mi vysvětlil, že stejný scénář se odehrál následující zimu v roce 2002. V jezeře Annecy, taky v departementu Rhône-Alpes, našli další ženu. Bydlela v Thônes, asi dvacet kilometrů odtamtud. Sirovodík a voda z kohoutku. V tomhle případě nebyla koncentrace tak silná – 1,27 a 0,41 –, ale i tak byla smrtelná. Tentokrát nebylo žádných pochyb, že se jedná o vraždu.“